

NAŠA LUČ

april 2001, letnik 50, številka 4

50

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

“Dni naših let je sedemdeset; če smo krepki, osemdeset ...” 2

Velika sobota, velikonočna vigilija 6

Velika noč, Gospodovo vstajenje 7

Boga strašijo 8

Ob novem religioznem prebujanju na Slovenskem 9

Romanje s kamelo in brez nje 10

Nesporazum v Schneyju 11

Življenje je boj - boj za preživetje 12

Prisluhnimo domovini 13

Slovenija moja dežela 16

Iz življenja naših župnij 19

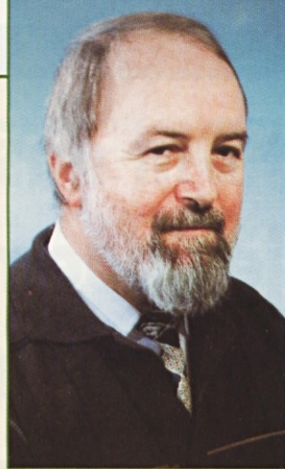
Poštar Vinko 37

Lučkin kotichek 41

Malo za šalo 42

436676

Našega vstajenja dan

Slovenci po svetu smo diaspora slovenskega naroda. Lahko bi rekli zunanji del narodnega telesa, ki je njegov integralni del, toda zunaj njegovega strmjenega življenjskega prostora. Ker je narod živo telo, je zdravo samo, če priznava vse svoje dele in upošteva celoto. Zato naše izseljensko stanje ni izjemno, svojevrstno, izpostavljeno, pereče. Naše stanje je slovensko ali pa nas ni.

Slovenci po svetu smo razpršeni po zemeljskem globusu tako dosledno, da ni dežele in kraja, kjer bi se ne dalo dobiti nekoga izmed nas ali vsaj sledi po kom. Nekaj velikih skupnosti obstaja, druge so manjše, nekatere zelo maloštevilne. Dejavnosti, ki zaznamujejo njihovo živost, niso vedno sorazmerne s številčno velikostjo.

Izseljenci poznajo pot svojega nastanka in svojega prizadevanja, da so ostali in živijo. Mnoge skupnosti so z načrtnim delom postale ustvarjalne in dejavne daleč preko tistih najosnovnejših norm fizičnega in ekonomskega preživetja. Slovenstvo je ponekod tako ustvarjalno, da so celo v domovini po padcu ideoloških ovir začeli odkrivati znamenja slovenskega čudeža v tej ali oni deželi. Domovina to šele odkriva, počasi in ne preveč na mah.

Ugotavljanje in čudenje pa ne zadošča ugotovitvam na začetku tega uvodnika in odgovornosti, ki iz njega sledi. Celovitost slovenskega narodnega telesa narekuje, da je zunanji del naroda priznan kot del ene same slovenske narodne skupnosti, ki je na svetu, da živi v vsej svoji moči, kjerkoli biva. Izseljenstvo ni tisti del naroda, ki bo slej ko prej usahnil. Kdor tako misli v domovini ali v izseljenstvu, je zanikovalec lastnega življenja, ki je samo po sebi namenjeno bivanju in ustvarjanju in je vsak njen del nepogrešljiv dar celoti.

Niti slovenska država niti slovenska družba še zdaleč nista prišli do jasnega spoznanja in opredelitev, kako naj gledata in dojemata tisti del same sebe, ki živi v svetu. Zato država ne premore jasnih odločitev, kako bo delovala med rojaki po svetu, pa naj žive organizirano ali ne.

Tudi slovenska Cerkev bo morala prevetriti svoje dojetanje celovitosti slovenskega verskega občestva, ki sega daleč preko meja njenih treh škofij. Eno izmed znamenj, da je sinodalna prenova potrebna tudi na tem področju, je npr. vprašanje, zakaj številna slovenska skupnost na Hrvaškem še vedno nima svojega duhovnika.

Odločilno dilemo na to temo je ob sedanjih razmerah v domovini in med Slovenci v svetu zapisal dr. Marko Kremžar takole: “Vsekakor je vprašanje, ali smo Slovenci sposobni sprejeti v globalizacijskem svetu pojav lastne teritorialne in tudi zunajteritorialne narodnosti in narodnega občestva kot del velikega slovenskega projekta za tretje tisočletje?”

Janez Pucelj

Prva str. ovitka: A. Veber: Blagoslov butaric

Druga str. ovitka: P. Pokorn: Novo jutro

Tretja str. ovitka: Arhiv Naša luč

Četrta str. ovitka: P. Pokorn: Tabor na Gorenjskem

"Dni naših let je sedemdeset; če smo krepki, osemdeset ..."

Tako je s psalmom 90 napisal v vabilo na praznovanje sedemdesetletnice župnik Jože Cimerman. Po mladostnem videzu sodeč mu ne bo težko izpolniti tudi drugega dela stavka iz psalma in želimo mu, da bi dočakal še mnogo več let. Sedemdesetletnik je doma iz Veržeja ob Muri, gimnazijo in bogoslovje je obiskoval v Ljubljani in bil leta 1958 v Mariboru posvečen v duhovnika. Leta 1970 je prišel v Mannheim in pet let duhovno oskrboval Slovence na tem področju. Ko mu je pogodba potekla, se je vrnil v domovino. Zaradi pogostih zasliševanj se je že čez eno leto vrnil v Nemčijo in prevzel nemško župnijo. Zdaj živi v pokoju v svoji prvi nemški župniji Öflingen blizu Basla.

Doma ste iz Veržeja, kjer je bil pred drugo svetovno vojno znan salezijanski zavod. Ali vam je ukvarjanje salezijancev z mladino kaj pomagalo pri odločitvi za duhovniški poklic?

Težko bi rekel, da sem se zaradi tega odločil za duhovništvo, je pa res, da smo dečki radi zahajali v "kloster", kot smo rekli temu zavodu. Nudili so nam veliko možnosti za igro in vzgojo. Ob nedeljah smo tam po maši dobili zajtrk in ostali do večera pri raznih

igrah in seveda pri poučnih aktivnostih. Imeli so sicer tudi privatno gimnazijo, ki pa ni bila priznana. Njihovi gojenci so prihajali iz okoliških župnij, tudi iz Prekmurja. Imenovali so jih kleriki, ker so upali, da bodo postali duhovniki. Seveda se je včasih zgodilo, da se je kateri tudi zagledal v kako dekle in je potem odšel, ne s trebuhom za kruhom, ampak s klobukom za dekletom.

Ali ste tam hodili v gimnazijo?

Obljubili so mi sicer, da bom lahko hodil k njim v šolo in da ne bo treba plačevati, saj doma nismo imeli denarja. Vendar se je začela druga svetovna vojna in vse salezijanske duhovnike so pregnali. Ostali smo brez duhovnikov. Spomnim se, da smo vsi jokali, odrasli in otroci. Tudi v sosednjih župnijah so duhovnike pregnali. Le nekaj najstarejših je smelo ostati. Vsakih štirinajst dni je prihajal iz Gradca nemški duhovnik. V šolo je prišel učitelj iz Avstrije, ki se je po nemško iz nas norčeval z besedno igro "Slawen – Sklaven" (Slovani – suznji). Po osnovni šoli sem šel v nižjo gimnazijo v Ljutomer. Zaradi vojne sem izgubil dve leti. V Ljutomeru smo morali mnogokrat namesto pouka delati. Višjo gimnazijo pa sem po vojni delal v Ljubljani, kar so mi omogočili sorodniki. V gimnaziji sem imel kar nekaj sošolcev, ki so pozneje tudi postali duhovniki (France Pivk s Primorske, Štefan Krt in Janez Kokalj z Gorenjske, Jože Mrvar z Dolenjske). Nekateri sošolci so po gimnaziji šli v bogoslovje samo za pol leta, ker niso dobili mesta za študij na univerzi, če pa so izstopili iz bogoslovja, so mesto za študij takoj dobili.

Torej ste se odločali za bogoslovje v najtežjih povojnih časih. Kako ste prestali vse pritiske veri sovražne oblasti?

Imel sem nekaj sošolcev, ki so šli pozneje v partijo. Ti so si zelo prizadevali za negativno propagando. Zelo radi so razširjali vesti, če je kdo izstopil iz bogoslovja. Najhuje je bilo za večino bogoslovcev, ko so bili pri vojaki. Tam so jih zlepa ali zgrda poskušali odvrniti od bogoslovja. Zato so mi nekateri duhovniki svetovali, naj grem k vojakom takoj po končani gimnaziji, ko še ne bodo vedeli, kaj bom študiral. Ker o meni niso imeli informacij, kaj mislim postati, sem prišel celo v oficirsko šolo. Spominjam se dveh dogodkov. Ko je Jugoslavija prekinila diplomatske stike z Vatikanom, je moral iz Beograda oditi nuncij, ki se je pisal Odi. V vojašnici smo tedaj po zvočnikih poslušali propagando: "Ode Odi". Drugo pa je bila propaganda, da bomo od kapitalistov toliko časa jemali posojila, da jih bomo uničili, vračali pa jim ne bomo.

Ko sem leta 1953 prišel od vojakov, sem šel v bogoslovje. Profesorji so kar žareli od veselja, ko nas je naenkrat prišlo v bogoslovje kar osemnajst novih bogoslovcev. Prej jih je bilo namreč zelo malo, ker so bili mnogi na prisilnem delu. V zelo lepem spominu imam profesorja Fabijana, ki je bil zelo dober človek. Predno je začel učiti, je vsakič pokleknil pred katedrom in molil. Profesorjev nismo samo cenili, ampak smo jih imeli tudi radi, kajti skoraj vsi so šli skozi zapore in so tako potrdili svojo vero.

Kljub težkim časom se verjetno spomnite tudi kakega veselega dogodka iz let študija?

No, najbolj nas je zabavala škofova rdeča vlečka pri pontifikalni maši. Eden od bogoslovcev, največkrat je

bil to Jože Mrvar, jo je moral nositi (tako kot nosijo pri kakšni poroki nevestino vlečko), drugi, ki smo bili v klopi, pa smo se muzali in zabavali. Tudi dekleta, ki so bila v cerkvi, so se muzala, saj so si najbrž predstavljala nevestino vlečko.

Seveda je bil najsrečnejši dogodek moja nova maša leta 1958. Eno leto sem potem še študiral, ob nedeljah pa pomagal na župniji v Laškem.

No, najprej sem bil pet let kaplan v Gornji Radgoni. V teh lepih letih sem bil zelo zaposlen. Med tednom je bilo dosti verouka, bilo je okrog šeststo otrok. Verouk smo imeli kar v cerkvenih klopeh, kar je bilo zlasti pozimi zelo neprimerno in mrzlo. Ob nedeljah so bile tri maše, vmes pa že od petih zjutraj spovedovanje. To je bilo takrat, ko se za mašo od polnoči ni smelo jesti. Tako sem bil vsako nedeljo tešč do kosila. Zlasti pozimi sem imel po vseh končanih opravilih hripav glas, ki pa se je do ponedeljka že popravil. Lepo je bilo ob ljudskem misijonu. Nikoli ne bom pozabil, kako so ljudje hodili v cerkev. Ne samo zjutraj in zvečer, ampak ves dan so prihajali; cerkev je bila ves čas nabito polna. Bilo je naporno, a lepo. Nato sem bil pet let kaplan v Beltincih. Bilo nas je pač malo kaplanov in smo morali biti toliko časa. Ko se je eden od kolegov pritoževal, zakaj moramo biti toliko časa kaplani, nam je kanonik Osterc rekel: "Kaj pa mislite, gospodje, naj dam te stare gospode poklati, da bo prostor za vas?"

Kaj vas je potem nagnilo k odločitvi za delo med izseljenci?

Po desetih letih kaplanovanja so mi na škofiji dodelili župnijo Sv. Benedikt v Slov. goricah, kjer je umrl župnik. Župnišče in druge stavbe so bile v zelo slabem stanju. Z ljudmi smo se že dogovorili, da bomo nekaj stavb podrli, druge pa obnovili. Po dobrem letu in pol pa so na škofiji iskali nekoga, ki bi šel med izseljence v Nemčijo. Javil sem se, ker me je zamikalo, da bi videl, kako se obnašajo Nemci v mirnem času, ker sem imel v slabem spominu nadute oficirje in učitelje iz vojne. Enostavno sem jih hotel doživeti, kakšni so v normalnem času. Škof Držečnik me ni rad pustil, a je potem rekel: "Nekoga moram poslati, le pojdite. A čez pet let pridite nazaj."

Prišel sem v Mannheim, kjer je bil Franček Prijatelj. Imela sva veliko področje petih škofij. Od Frankfurta (Limburga) in Mainza do Trierja, Spayerja in Freiburga. Franček Prijatelj se je potem preselil v Frankfurt, ker si je njegova mama želela, da bi bila

tam, kjer je blizu letališče, da bi lažje hodila v Argentino, kjer so bili drugi otroci in sorodniki.

Kakšno je bilo potem vaše srečanje z Nemci, kako ste jih doživljali?

Moram reči, da nikdar nisem dobil slabega vtisa. Nemogoče jim je bilo sicer dopovedati, da smo Slovenci samostojen narod, a ponižujoči niso bili nikdar. Tudi njihovo obnašanje v cerkvi se mi ni zdelo drugačno od našega v Sloveniji. Takrat še niso poskušali z različnimi novotarijami kakor sedaj. Srečal sem se z duhovnikom, ki je bil med vojno vojak v Radencih, potem pa je bil poslan na rusko fronto. Ko se je vračal iz ujetništva, je doživel, da so v katoliških deželah pred njim zapirali vrata, če je kje potrkal in prosil za kos kruha. Ko je prišel do protestantskih ljudi, so bili bolj usmiljeni.

Ali se je vaše delo med izseljenci razlikovalo od tistega v domovini?

Nekoliko že, saj je bilo treba za maše prevoziti precej kilometrov. Zaradi velikih razdalj v vse smeri nikjer ni mogla biti slovenska maša vsak teden. Tako so bili pri vsaki maši drugi ljudje. Kadar sem imel mašo v Lebachu, sem spotoma obiskal gospoda Grimsa v bližnjem Merlebachu v Franciji. On pa me je takoj porabil za slovensko in nemško pridigo, češ saj ti živiš v Nemčiji, boš lažje nemško pridigal kot jaz. Tako sem delal prve korake v nemškem pridiganju. Vedno me je potem še kam peljal. Imel je star avto spaček, ki ga je kar zanašalo sem in tja, tako je bil že izrabljen. Pa sva kljub temu vedno varno prispela na cilj.

Najbolj se je duhovnikovo delo v izseljenstvu ločilo od dela v domovini po delu na socialnem področju, česar doma nisem poznal. Bilo je treba posredovati pri delodajalcih ali na uradu za delo. Posređoval sem tudi v otroških vrtcih, da so sprejeli slovenske otroke, če je bila mati zaposlena. Pomagal sem ljudem izpolniti davčno napoved. Tudi če je kdo kaj potreboval z jugoslovanskega konzulata, so tam zahtevali, da mora biti napisano s pisalnim strojem. In so spet prišli k meni, da sem jim napisal na pisalni stroj. Večkrat so me klicali tudi za tolmača na sodišče. Čeprav nisem imel izpita za sodnega tolmača, so vse priznali in tolmačenje celo dobro plačali. V domovini pa jugoslovanska oblast ni dovoljevala duhovnikom nikakršnega delovanja, ki ni spadalo prav v cerkev. To pravico so si hoteli lastiti celo zunaj meja Jugoslavije. Kadar sem prišel v Slovenijo, so me obiskovali agenti Udbe in mi govorili, da se ne bi smel ukvarjati s socialnim delom.

Najraje pa bi bili videli, da bi z njimi sodeloval kot ovaduh. Da bi imel mir pred njimi, nisem hotel stanovati doma, kadar sem prišel na dopust. Niti mati nisem povedal, kam grem ali kje bom. Ko so potem od nje hoteli zvedeti, kje sem, jim ni vedela povedati. Nikjer nisem ostal dolgo, a mi je bilo vseeno tesno pri srcu.

Kako da ste po komaj petih letih zapustili Slovence in odšli na nemško župnijo?

Nisem niti zapustil Slovencev niti odšel med Nemce. Škof Držečnik mi je ob odhodu v Nemčijo dejal, da grem samo za pet let. Zato sem pred iztekom petih let šel k škofu in ga spomnil, da se bom vrnil, kot mi je naročil. Pa sem ga skoraj presenetil. Poslal me je k škofu Grmiču, naj se pogovorim z njim. Bil pa je ravno razburjen zaradi Križnika in se je ves čas nanj jezil. Ne vem, za kaj je šlo, vem pa, da sploh nisem prišel do besede, zakaj sem prišel. Vseeno sem mislil, da je stvar pripravljena in sem leta 1975 prišel domov. Škof Držečnik je bil takrat skoraj nejevoljen: "Kam naj vas pa zdaj dam?" Nisem postavljaj nobenih pogojev. Ponudil mi je Stari trg pri Slovenj Gradcu. Šel sem tja pogledat in ugotovil, da bi moral pregnati župnika, za katerega so želeli, da gre stran. Župnik pa je povedal, da ne gre. Nazaj v Mannheim pa se tudi nisem mogel vrniti, ker je bil za mojega naslednika že določen Stanko Gajšek. Nato so mi dali Majšperk.

Ker ste že leta 1976 spet prišli v Nemčijo, predvidevam, da se imeli na župniji hude težave?

V Majšperku me je že po nekaj tednih začela nadlegovati Udba. Očitani so mi tri grehe: shajanje s slovensko politično emigracijo, razpečevanje emigrantske literature in ukvarjanje s socialnim delom. Grozili so mi, da lahko dobim dve leti zapora. Če pa bi bil pripravljen z njimi sodelovati, se mi ni treba ničesar bati. Vest mi sicer ni ničesar očitala. Pravih političnih emigrantov se ne spomnim, razen štajerskih invalidov, mobilizirancev v nemško vojsko, ki so hodili k slovenski maši v Lebachu. Od literature pa je bila Naša luč.

Moram priznati, da sem se po zasliševanjih bal, kaj bo iz tega; v tem pogledu nisem junak. Namignili so mi tudi, da se mi lahko zgodi na cesti nesreča. Vedel sem, kaj so naredili iz duhovnikov, na katere so tako pritiskali. Ali postaneš njihov ovaduh ali pa se zapiješ. Jaz pa si nisem želel ničesar od tega. Pogovarjal sem se s kolegi duhovniki, pa mi nobeden ni vedel kaj pametnega povedati v tolažbo. Potem sem šel na peplnično sredo k škofu v Maribor. Pogovoril sem se z

njim in mu omenil, da bom šel v Nemčijo, če ne bo druge rešitve. Odgovoril mi je, da mi ne more pomagati; naj naredim, kot se mi zdi prav. Na belo nedeljo sem potem pospravil stvari in odšel v Nemčijo.

Kaj vas je potem pripeljalo tako daleč do švicarske meje? Vsak bi bil raje kje na Bavarskem, da bi imel bliže do Slovenije.

Škofijo Freiburg sem poznal še iz časa, ko sem bil slovenski župnik v Mannheimu. Zato mi je bilo najlažje iti tja. Najprej sem se oglasil pri Stanku Gajšku v Mannheimu, čez nekaj dni pa sem odšel v Freiburg. Nato so me začasno določili za pomočnika na neki župniji, dokler ne bi dobili uradnega dovoljenja od škofije Maribor, da me lahko nastavijo za nemškega župnika. Ko sem kasneje poklical v Mannheim, mi je Gajšek povedal, da je že prišel k njemu nekdo iz jugoslovanskega konzulata in spraševal, če ve, kje sem.

Škofija Freiburg se razteza od švicarske meje pa do Mannheima in Wertheima pri Würzburgu. Na škofiji so mi svetovali, naj si pridobim nemško državljanstvo, da bi bil bolj obvarovan pred kakimi težavami tako z nemške kot z jugoslovanske strani, če bi šel kdaj na obisk v Slovenijo. Potem so me na škofiji nagovarjali še k temu, naj se prepišem v njihovo škofijo, vendar tega nisem hotel. Še vedno sem duhovnik mariborske škofije.

Dobil sem župnijo Öflingen ob Renu. Tako sem pristal čisto na jugu Nemčije. V tej župniji sem bil šest let. Slovenska žilica mi ni dala miru in sem se takoj lotil obnavljanja cerkve in zidave novega župnišča. Imam fotografijo, kako stojim na odru čisto na vrhu zvonika. Nemški duhovniki si ne belijo toliko glave z obnovami. Dogovorijo se z gradbenim odborom, ki potem vse nadzoruje. Jaz pa sem vseeno tudi sam pokazal, da me zanima, kako potekajo dela. Po šestih letih pa sem odšel na župnijo Wallbach pri Bad Säckingenu, kjer sem ostal do upokojitve pred dvema letoma.

Slovinci pri Nemcih pogrešamo lepe navade ob cerkvenih praznikih, ki jih poznamo mi. Če o njih omenjamo nemškemu duhovniku, nočejo o tem nič slišati. Ste vi poskušali ali uspeli

vpeljati katero od naših navad v svoji nemški župniji?

Na veliko noč sem po maši blagoslovil in razdelil pirhe ter obenem razložil, kakšno navado imamo v Sloveniji z blagoslovom jedil. Naslednjič so me že sami spomnili, da je to lepa navada in kmalu so se navadili pri-
našati jedila k velikonočnemu blagoslovu.

Zanimivo je bilo tudi doživetje ob prvi birmi. Nadškof se pripelje na birmo in po končani slovesnosti takoj odpelje. Jaz pa sem ga povabil na večerjo. Imel sem še to smolo, da sem komaj prišel na župnijo in še nisem imel niti lepih kozarcev niti krožnikov. Lepe kristalne kozarce mi je posodila mežnarica. Kozarci so bili na mizici ob steni, ponoči pa je s stene padla slika in vse kozarce razbila. Potem sem zjutraj zadnji hip tekal po trgovinah in iskal kaj primernega. Na koncu je bil nadškof zadovoljen in me je vprašal, če imam kaj slivovke. V zadregi sem iskal kozarec, ker na to nisem računal, slivovko sem pa imel. In nadškof je z zadovoljstvom poskusil slovensko slivovko. Čez nekaj dni pa me je nagovoril sosednji župnik in me okregal, češ kaj vpeljuješ pogostitev škofa, saj ima denar, pa naj si sam plača kosilo ali večerjo. Taka je pač nemška miselnost.

Za konec še vprašanje, ali se boste kdaj vrnili v Slovenijo?

Nameravam že, vendar še nimam urejene slovenske pokojnine. Vlogo za priznanje delovne dobe, kolikor sem deloval v Sloveniji, imam že nekaj časa vloženo, a še ni nobene rešitve. Upam, da bo tudi to rešeno, saj so zdaj drugi časi, kot so bili nekoč.

Pogovarjal se je Janez Modic

Velika sobota, velikonočna vigilija

Medtem ko Jezus "spi smrtni sen", kot bi počival od strašnega trpljenja, doživljamo tišino groba.

Danes bomo pri velikonočni vigiliji v veroizpovedi izpovedali, da je Jezus šel pred pekel, razbil njegova vrata in zlomil Satanovo smrtonosno oblast nad človeškim rodом. Vso noč bomo goreče pričakovali njegovo vstajenje, ki nas bo osvobodilo davnega prekletstva greha in v nas obnovilo življenje v Bogu.

To noč se bomo tudi spomnili noči, ki so jo Izraelci prebili ob obali Rdečega morja. Potem ko je angel smrti šel mimo njih, so zbežali v puščavo. Pred njimi je bilo morje, za njimi je pritiškala faraonova vojska. Tu so bedeli ob skrivnostnem Gospodovem angelu in ognjenem stebru, ki jih je varoval vso noč (2 Mz 14,19). Kako goreče so upali na rešitev! Njihova življenja so visela na nitki in preostala jim je le trdna vera (14,14). To je bilo edino, kar so mogli storiti. Vse je odvisno od Boga.

*Ko se sami nismo mogli rešiti,
nas je rešil Jezus.*

V podobnem položaju so se znašli Jezusovi učenci po križanju. Nobeno prizadevanje - niti Petrovo bridko obžalovanje, da je Učenika zatajil, niti ljubeznivost žena, ki so se pripravljale, da z dišavami mazilijo Jezusovo telo - ni moglo Učenika priklicati nazaj v življenje. Ničesar niso mogli storiti. Lahko so le čakali. Prav tu, na koncu vseh človeških možnosti, v vsem veličastju zasije božja moč. Ko se sami nismo mogli rešiti, nas je rešil Jezus. Ko nas je zaslužnil hudič, je Bog razvezal naše vege.

Danes čakajmo Gospoda in pričakujmo, da se v nas zgane njegova moč. Samo "mirni bodimo" in deloval bo nam v dobro. Tudi če ne boste mogli k vigiliji, ta večer nekaj časa "bedite" in čakajte, da Kristusova luč preplavi vaše srce in plane v svet. To je "najbolj blagoslovljena vseh noči, ki si jo je Bog izbral, da vidi Kristusa vstati od mrtvih" (velikonočni Exultet).

"O Kristus, naš Odrešenik, ti si vse naše upanje! S svojim odrešenjem nas reši grehov in srahu. Našo žalost spremeni v veselje. Gospod, oživi v nas življenje v tebi"

Velika noč, Gospodovo vstajenje

Bratje in sestre, danes je prazničen dan, dan zmage neba. Angeli se radujejo in nas vabijo, naj se z njimi veselimo.

Razodel se je mnogo vekov skrit božji načrt: po Jezusu smo zdaj združeni z Bogom. Nekdaj mrtvi v grehu smo zdaj živi, rešeni vsega, kar nas je ločevalo od Očeta. Odstranjena je bila vsaka zapreka, osebno moremo doživeti ljubezen Boga, našega nebeškega Očeta.

V Kristusovem vstajenju je Bog razodel svojo brezmejno moč nad grehom, Satanom in smrtjo. Od neposlušnosti naših prvih staršev do prve velike noči so ti trije človeštvo držali v ujetništvu. Sami nikakor ne bi mogli obnoviti svojega odnosa do Boga, za katerega nas je ustvaril. Hvala bodi Bogu (veselite se z angeli!), rešeni smo! Na križu se je Jezus pokoril za naše grehe. Ko je vstal, je premagal hudiča in za vse čase uničil moč smrti. "V moči Očetovega veličastva je vstal od mrtvih", da bi mi "stopili na pot novosti življenja" (Rim 6,4).

Resnično, dobra novica! Zmaga, ki jo danes praznujemo in se je veselimo, je za vse dni. Odrešenje od greha, osvoboditev od greha, zmaga nad grešnimi navadami: to je naša dediščina. To je novo življenje, ponujeno nam vsem. Danes praznujte to radost, vendar ne samo danes. Radost je naša dediščina, ker smo odrešeni božji otroci. Naša prirodna pravica je, ker smo novo stvarstvo v Kristusu. Je naše znamenje, ko trdimo, da gremo za Kristusom.

Mislite na to, kar je zgoraj

Naj nas doleti karkoli, obljube vstajenja se lahko vedno veselimo. Danes, ko so otroci zoprn in razdražljivi zaradi preveč sladkarij, ali kadar moramo pri večerji sedeti s sorodniki, ki nam niso pri srcu, moremo biti veseli. V težavah doma ali v službi moremo biti veseli. V tesnobi in negotovosti o čemerkoli – da, lahko smo veseli. Bolj kot v širokih nasmehih ali navdušenem

vzklikanju se veselje kaže v mirnosti, moči in upanju, ki izhaja iz doživljanja moči Jezusovega vstajenja v naših življenjih.

Vsak dan se zgodi kaj, kar ogroža naše veselje. Vendar moremo veselje ohraniti tako, da v sebi ohranimo resnico: božja moč je neskončna; Jezus je premagal greh in smrt; mi smo njegovi ljubljene otroci. Ohranjanje veselja je včasih boj, vendar vreden, da ga bojujemo. Mnogo stvari se kdaj zaroti in nam vsiljuje misel, da je sporočilo Jezusovega vstajenja nezanesljivo ali lažno.

Kako naj se borimo s takim upadanjem zaupanja? "Mislite na to, kar je na zemlji" (Kol 3,2). Berite Sveto pismo. Molite. Večkrat med dnevom se spomnite resnic vere. Enostavno pomislite, da vas Bog ljubi. Jezusa je poslal, da vas reši in obnovi, kar ste izgubili z neposlušnostjo (Jn 3,16–17). Jezusova smrt vas je spravila z Očetom (Rim 5,19). Njegovo vstajenje zlomi moč greha in smrti v vašem življenju (1 Kor 15,56–57). Ta, ki je v vas pričel dobro delo, bo poskrbel, da bo dopolnjeno (Flp 1,6).

Te besede so resnične, pa naj dogodki vašega življenja še tako trdovratno govorijo proti njim. Kadar se v vaše razmišljanje prikradejo razočaranje, potrptost ali brezup, jih soočite z resnico.

Bolj ko se bomo borili za svoje duše, lažje bomo ohranili veselje. Kot tek ali dviganje uteži tudi vztrajanje pri resnici zahteva napor. Kdor se tega loti, se mogoče najprej počuti nelagodno ali prešibkega ali se ob vsakdanjih težavah ne spomni resnice. Nič ni narobe. Bolj ko se bomo trudili, bolj bomo spretni. Poskusite danes, ko v vas tako jasno odmeva radost vstajenja. Prosite Svetega Duha, naj vas spomni, da svoje misli usmerite k stvarjem, ki so zgoraj. Pomagal vam bo in vaše veselje bo vedno večje.

"Oče, tebi čast in slava! Danes se veselim s tvojimi angeli in svetniki. Hvalim te zaradi novega življenja, ki si mi ga dal po Jezusu. Hvala ti, da si pretrgal vezi, ki so me oklepale. Hvala, da si se mi razodel."

(Beseda med nami, Premišljevanja za vsak dan, Družina 2001)

Resnično, dobra novica! Zmaga, ki jo danes praznujemo in se je veselimo, je za vse dni. Odrešenje od greha, osvoboditev od greha, zmaga nad grešnimi navadami: to je naša dediščina.

Boga strašijo

Zvonovi, ki vse leto vabijo k božji službi, na veliki četrtek umolknejo v znamenje, da je Jezus umolknil in na veliki petek umrl.

Pravimo, da so šli zvonovi v Rim. Vrnejo se šele na veliko soboto zvečer pri velikonočni vigiliji ali pa na velikonočno jutro. Namesto zvonov se oglašča raglja, ki s svojim ropotom spominja na udarce, ki so jih prizadejali Jezusu ter na pribijanje na križ. Ponekod se ljudje oblečejo v črno kot za pogreb. Povsod pa velja, da mora biti na veliki petek mir, tudi vsa večja dela počivajo – kot takrat, ko je kdo pri hiši umrl.

Raglja, naj bo to velika cerkvena, ki nadomešča zvonove, ali pa mala otroška, obe sta verjetno novejšega izvora. Cerkvena raglja je podobna nekakšnemu zaboju, ki ima ob strani veliko luknjo, iz katere odmeva ropotanje. Ropot pa povzroča več lesenih kladiv, ki so pritrjena na prožne letve, ki jih drugega za drugim dviga vreteno, ki se ga s pomočjo kljuke vrti. Namesto malih oltarnih zvoncev pa ministrantje uporabljajo poseben klopotec, s katerim ropotajo namesto zvonjenja.

Bolj starodavno pa je ropotanje s palicami po kakšnem lesenem predmetu, najraje po starem zaboju, da bolj odmeva. To pa je tudi edini ropot, ki se na veliki petek spodobi. Fantje so na veliki petek malo pred tretjo uro popoldne, ko se spominjamo Jezusove smrti, začeli udrihati s palicami po starem zaboju. Enkrat samkrat sem to doživel kot majhen otrok. Z mamom sem šel "Bogca poljubiti" in tedaj je dejala, da "Boga strašijo". Udrihali so toliko časa, da so ostale samo drobne trske. Zakaj se reče ravno "Boga strašiti", nisem mogel ugotoviti. Izraz se navadno uporablja za tistega, ki noče nič hudega narediti in samo straši. Tudi fantje so sicer hoteli ponazoriti pribijanje Jezusa na križ, ne bi ga pa v resnici hoteli pribiti. Zato najbrž izraz "strašijo".

Iz trsk se nato na veliko soboto zjutraj zakuri blagoslovljen ogenj. Ministrantje ali drugi fantje in dekleta ga zgodaj odnesejo po domovih, da gospodinje z blagoslovljenim ognjem spečejo kruh, kolače in druge

jedi, ki se jih nese blagoslovit. Ogenj se raznaša po domovih na različne načine. Kjer je dovolj bukovega gozda in s tem dovolj bukovih gob, navežejo na dovolj trdo žico bukovo gobo, ki počasi tli. Ob tej tleči gobi se nato prižge ogenj. Drugod hočejo pri vsaki hiši tudi nekaj koščkov gobe, ki jih nato prižgane položijo na njive v brazde. Zato fantje nosijo v košari koščke gobe. V stari konzervi, ki visi na žici, pa sproti nalagajo posamezne koščke gobe, da jim ogenj ne ugasne. Kolikor manj je v košari koščkov gobe, toliko več je jajc, ki jih dobijo od gospodinji. Najmodernejši pa pridejo kar s svečo v svetilki.

Med drugimi jedmi, ki imajo poseben simbolični pomen, se je marsikje znašla še kakšna druga jed, ki nima simboličnega pomena, vendar neizogibno spada v "žegen". Ribničani poznamo ajdove štruklje, čeprav je sicer ajda pri nas bolj redka rastlina. Štruklji so zelo dobri. Poskusite jih narediti po naslednjem receptu.

Janez Modič

AJDOVI ŠTRUKLJI

Potrebujemo 60 dag ajdove moke, 40 dag bele moke, seseklano prekajeno svinjsko meso (lahko slabši mastnejši del šunke), sol, kvas in vodo.

Ajdovo moko poparimo ali celo nekaj časa kuhamo kot za ajdove žgance. Paziti je treba, da vode ne bo preveč, ker postaja ajdovo testo pri mesenju čedalje mehkejše. Kasneje dodamo še malo bele moke, da se testo zgosti in lažje vzhaja. Proti koncu mesenja zamesimo seseklano šunko (zaradi slane šunke ne solimo dosti) in kvas. Pustimo, da vzhaja. Nato zamesimo belo testo, dodamo malo kvasa, testo razvlečemo in vanj zavijemo ajdovo testo, ki je že nekaj časa vzhajalo, ker vzhaja počasneje kot belo testo. Pustimo še malo časa, da vzhaja tudi belo testo. Da bo lepše izgledalo, pomazemo z rumenjacom in pečemo v pekaču kot kruh. Štruklje lahko jemo samostojno ali pa namesto kruha pri velikonočni šunki.

Ob novem religioznem prebujanju na Slovenskem

Kristjani na Slovenskem smo s sinodo sprejeli nov izziv za naše življenje. Veliko dela je bilo že napravljenega, veliko pa nas še čaka.

“Slovenski človek se na novo religiozno prebuja, vendar ne izbira več med vero in nevero, ampak med vero in njenimi nadomestki. Ta drugače verujoči človek je žejen sreče in celostnega zdravja, hrepeni po izgubljeni harmoniji v sebi in stvarstvu, do katoliške Cerkve pa je zadržan in kritičen. Večkrat doživlja krščanskega Boga kot tistega, ki dopušča zlo, strah in trpljenje, ne pa kot Boga dobrote in ljubezni. Je tudi pod vplivom javnosti, ki pogosto predstavlja krščansko vero kot vero, ki le zahteva, zapoveduje, prepoveduje in ljudi ustrahuje. Manj pa kot vero v Boga, ki je človeku blizu in je v njegovo dobro poslal na svet svojega Sina. Zaradi premajhne verske poučenosti, osebnih razočaranj nad Cerkvijo, negativne razlage vloge krščanstva in Cerkve v zgodovini ter iz potrebe po posebnih duhovnih doživetjih se pogosto zateka v katero od oblik ‘nove religioznosti’, za katere je značilno, da ponujajo hitre rešitve iz človekovih težav. To iskanje pa lahko človeka pahne tudi v praznoverje, v globoke psihične stiske in v nove oblike poganstva.

Sodobni Slovenec se težko pogovarja o veri, ker jo je moral v preteklosti skrivati ali ji celo po uradni dolžnosti nasprotovati. Svojo vero velikokrat živi sramežljivo in razdvojeno med Cerkvijo in družbo. Negotov je zaradi pomanjkanja zgledov pristnega krščanskega življenja v vsakdanjosti. V svoji vernosti je pogosto mlačen, večkrat premalo pokončen; njegova vera marsikdaj podleže porabniški miselnosti ‘daj – dam’. Pričakuje več zgledov in učiteljev duhovnega življenja, da bi bil njegov pogled na življenje bolj pozitiven in da bi mu pomagali pri njegovi osebni duhovni rasti ...” (prim. Dopolnjeno delovno gradivo 1.1).

Ob teh ugotovitvah stanja v našem narodu se lahko vprašamo, kakšen naj bo naš odgovor na to situacijo.

Sodoben, predvsem mlad človek potrebuje dobre učitelje duhovnega življenja in predvsem dobre zglede. Potrebuje ljudi, ki v življenju pokažejo osnovne “človeške” kreposti. Če bi te primerjali z letalom, bi lahko rekli, da je krepost pravičnosti kot motor. Toda samo sila ni dovolj. Letalo je potrebno voditi. Razumnost je “pilot”, srčnost in zmerenost pa sta nosilni “krili”; brez teh letalo ne bi poletelo in se obdržalo v zraku. Kdor ni srčen in zmeren, bo hitro postal tudi krivičen.

V čem je torej višek razumnosti? V svobodnem darovanju življenja za svoje prepričanje, za svojo vero! Ivan Mojsejev je bil vojak v Rdeči armadi. Julija 1972 je po uradnem sporočilu umrl zaradi utopitve. Starši so pred pogrebom hoteli na vsak način še videti svojega sina in so vztrajali, da so vojaki odprli krsto. Pretreseni so ugotovili, da sin ni umrl zaradi utopitve, ampak so velike rane pričale o strahotnem mučenju.

Zadnja Ivanova pisma so to napovedovala. 14. julija je pisal staršem: “Mojih pisem in pozdravov kmalu ne bo več. Prepovedali so mi pisati in govoriti o Jezusu.” V naslednjem pismu je zapisal: “Pet dni mi niso dali ničesar jesti, nato so me vprašali, če sem spremenil svoje prepričanje.” V zadnjem pismu je zapisal: “... Moram pokazati, kakšen naj bi bil veren človek. Ne vem še, kam me bo peljala moja pot.” Tega mladega vojaka je peljala pot v mučeništvo, a mnoge druge tudi po tej žrtvi v versko, politično ... svobodo!

In kaj nam pomeni vera? To se pokaže ob nedeljah, ob praznikih – in v vsakodnevnem življenju. “Razumnost je krepost, ki nagiblje praktični razum, da v vsaki okoliščini razbere, kaj je za nas resnično dobro, in izbere pravilna sredstva za njihovo rešitev” (KKC 1806).

J. Šket

Romanje s kamelo in brez nje

Ko smo leta 1993 novomašniki poromali v Sveto deželo, smo se podali tudi v Sinajsko puščavo v Egiptu. Naš cilj je bil vzpon na 2300 m visoko Mojzesovo goro. Čeprav nas ni čakal kakšen himalajski podvig, so naše potne kaplje kar pošteno navlažile izsušeni puščavski zrak.

Ko smo hodili proti vrhu, so nas ves čas nadlegovali beduini. Sledili so nam s kamelami in nas prepričevali, naj si privoščimo ježo na njihovih grbah. V zameno za to bi mi lahko svoje denarnice razbremenili za kakšen dolar.

Eden teh "puščavnikov" se je spraval name, saj je verjetno videl, da nisem rojen za hribolazca. Vztrajno mi je prigovarjal: "Poglej, še dve uri je do vrha. Ne boš zmogel. Kamelo rabiš! Daj, da te peljem s kamelo."

Njegovo nadlegovanje mi je bilo zoprno. Malo telovadbe in telesnega utrjevanja vendar ne škodi in tako sem skupaj z drugimi končno tudi sam prisopihal do vrha.

Po nekaj mesecih je ta dogodek ponovno zaživel v mojem spominu. Nasmehnil sem se sam pri sebi: "Pa je bilo vendar prav, da nisem mučil uboge kamele. Pošteno bi se utrudila, če bi morala tovoriti mojih skoraj 100 kilogramov proti vrhu Mojzesove gore."

V tem nepomembnem vzponu sem odkril nekaj poučnih utrinkov: Življenje je kot planinska knjižica. V njej so označeni številni ali pa maloštevilni vzponi. Vsekakor je za vsako pomembnejše dejanje potreben vzpon, prizadevnost, hrepenenje.

Da bi se povzpел na določen vrh osebnega napredka, ne zadošča zgolj dvigniti nogo. Treba se je tudi prestopiti, in to s celim telesom. Kaj pomeni zgolj dvigniti nogo? To stori tudi pes, preden ponečedi tla pod seboj. Podoben učinek imajo naša polovična dejanja, zgolj "pobožne" misli. Napravijo več škode kot koristi. Pregovor pravi: "Cesta v peklo je tlakovana z dobrimi nameni."

Tretja ugotovitev je bila: Če bi se napotil proti vrhu gore sam, bi me verjetno res premamil beduin s ponujeno kamelo. Na poti osamljenega človeka je pač vsaka kamela nadvse dobrodošla. Skupina, ki ji pripadam, pa me navdaja z veseljem. Vesel sem, da pripadam ljudem

z istimi cilji. Zato je moj korak trden in odločen. Vesel sem, da pripadam Cerkvi, da so in bodo pred menoj ali ob meni tudi drugi stopali po istih stopinjah vere. Tako je veliko manj možnosti, da bi si rekel: "Ah, pa naj raje kakšna kamela prehodi mojo pot!"

Tega sem se spominjal velikokrat ob različnih priložnostih. Ena teh se je pripetila precej let kasneje. V poznih večernih, če ne že v nočnih urah je na vratih župnišča pozvonilo. "Le kdo bi nas sredi noči metal iz postelje?" sem se nejevoljen spraševal. Ko sem hitel z oblačenjem, se je zvonec še večkrat oglasil. Stekel sem k vratom in vprašal, kdo je. Z druge strani se je oglasilo: "Padre, sono povero pelerino d'Italia!"

Odprl sem in na vratih zagledal krepko postavo moža srednjih let. Njegove obline so nakazovale, da le ni tak "ubogi romar iz Italije", kakor se je predstavil. Začel je vzdihovati: "Rad bi poromal na Brezje, pa sem se izgubil. Tako sem utrujen! Prosim vas za prenočišče, ker je zame hotel predrag."

Mislil sem si: "Kakorkoli že, saj smo krščanski ljudje. Verjetno Jezus ne bi bil zadovoljen z nami, če bi te ob tej uri spodili." In sprejel sem ga pod streho. Zjutraj sem ga še obilno nahranil, kot je zahtevala tudi njegova obilna postava, potem pa je odrinil dalje, po mojem svetem prepričanju naravnost k Mariji Pomagaj na Brezje.

Čez dva dni se je pri meni oglasil prijatelj, župnik župnije, ki je bila oddaljena kako uro od naše. Po kratkem kramljanju je začel: "Si moreš misliti, kakšen obisk sem imel pred dvema dnevoma. Pri meni se je okrog poldne pojavil neki Italijan, ki je romal na Brezje. Prosil je, naj ga nahranim in mu odstopim ležišče za nekaj ur popoldanskega počitka."

Opis je ustrezal in kasneje sem zvedel, da je ta "romar", ki je bil očitno nekakšen klatež, ko je nadaljeval svojo pot od prijatelja, spotoma obredel še druga župnišča ter prosil za razne usluge. Samo v tistem času, ki ga je rabil do mene (čeprav ta razdalja zahteva le dobro uro vožnje), bi lahko prišel do Brezij, tam opravil dolgo romarsko pobožnost in se že vrnil domov v Italijo.

Ugotovil sem, da me je čudni "romar" pošteno potegnil. Bogu bodi potoženo! Tolažil sem se s takim razmišljanjem: Veliko ljudi se danes obrača na Cerkev in njene ustanove s prošnjo za materialno in drugo pomoč. Med desetimi ljudmi, ki te prosijo usmiljenja, je lahko samo eden, ki je pomoči res potreben. Zaradi tega je morda smiselno pomagati desetim, da ne bi prezrli trpečega Jezusa v bližnjem, ki nam bo nekoč zastavil vprašanje: "Kje si bil, ko sem bil lačen, žejen, popotnik ... Zakaj si me zavrnil?"

David Taljat

Nesporazum v Schneyju

Na gradu Schney pri Bambergu je pred kratkim potekalo zanimivo srečanje, na katerem so med drugim spregovorili tudi o problematiki mladih, ki živijo na "tujem". Vsekakor dovolj zanimiva tema, da ji namenimo nekaj vrstic tudi v naši reviji, na strani, ki je namenjena prav mladim in njihovim izkušnjam.

Na vrsti je bila mladini posvečena ura in tema. Nihče izmed vodilnih ni dal nobenega priporočila, naj se po lastni uvidevnosti potrudimo in prepustimo sedeže nekje bolj v ospredju mladini, ki je bila zbrana na tem srečanju.

Namestili so se v kotu prav zadaj ob dve steni, kakor da bi hoteli imeti vsaj z dveh strani zavarovan hrbet. Tako nekako so se pač morali počutiti v družbi nas odraslih in 'pomembnih funkcionarjev' slovenskega izseljenstva v Nemčiji; ostali so v zadnjem kotu dvorane.

Izseljenska mladina našega časa. Druga izseljenska generacija. Prva povojna generacija, rojena na tujem, bi rekli v domovini. Oni sami bi opredelili to svojo realnost nekoliko drugače. Že na prvi pogled zanimivo pisana družba nam vsem – pa ne le po obleki – saj so pogledi iz dvorane neprestano uhajali proti tistemu kotu, kakor da bi se jih želel vsak nekoliko polastiti.

S sprednjega konca dvorane so nas polagoma vpletli v nadaljevanje programa, v teme, ki so bile namenjene predvsem izseljenski mladini.

Predstavitev teme in pravnih izhodišč, kakor jih postavlja zakon in praksa, se je seveda nadaljevalo z vpraševanjem in odgovarjanjem. Zapletlo se je, ko je bilo postavljeno nekoliko specifično vprašanje. Konkretna situacija je bila najbrž enkratna izkušnja spraševalca samega. Odgovor tega očitno ni upošte-

val in je izzvenel v splošnih pravnih predpisih. Pravnega jezika tudi spraševalec ni povsem dojel, kar je vodilo v en sam nesporazum. Strokovnjak je odgovarjal, kakor je sam razumel vprašanje, a vpraševalec ni uspel pojasniti, da je hotel vprašati nekaj drugega.

Sledila je tema o vojaški obveznosti. Poudarjeno je bilo, da se mora vsak vojaški zavezanec sam prijaviti na državno konzularnem predstavništvu. Če ne more začeti služiti vojaške obveznosti zaradi šolanja, poklicnega izobraževanja ali nadaljevanja študija, delovnega razmerja ali kakšnega drugega razloga, so nam pojasnili, da ne bo težav z odlogom obveznosti za eno leto. Nato se mora mladenič spet javiti in predložiti dokazila za preložitve. Če pa se ne javi, zna biti to hud prekršek zoper lastno državo, za kar so seveda predvidene tudi sankcije. Državni predstavniki so za te stvari zelo dojemljivi in razumevaajoči in bodo postregli s širokim razumevanjem vsakega razloga, ki lahko odloži obveznost služenja do 27. leta, ko ta obveznost sama po sebi zamre.

Vprašanja mladih so bila stvarna, iz njihove življenjske situacije. Odgovori tega nivoja niso dosegali. Ostajali so v strogo pravnih pojmih in takem jeziku. Zdelo se je, da tega izseljenska mladina tam v kotu ne dojema povsem. Očitno je obvladovalo ves pogovor pomanjkanje prijazne vzpodbude, ki bi dajala čutiti, da domovina Slovenija goji spoštljiv odnos do svojega izseljenca in ga vabi, da bi jo v spoštljivem odnosu tudi ta sprejel. Nikjer ni bilo čutiti namiga, da je mlada država Slovenija potrebna dobrohotnega odnosa mladih Slovencev iz tujine in da se je pripravljena iz pogovora z njimi tudi kaj naučiti in spremeniti v svojem odnosu do njih. Dvomim, da je tisti kup mladih v kotu dvorane dojel, da domovina potrebuje njihovo domovinsko zavest in da jih vabi k medsebojnemu sodelovanju in odgovornosti vsem v korist.

Mladi iz Stuttgarta radi igrajo nogomet, pa tudi navijajo na tekmah slovenske reprezentance.

Življenje je boj – boj za preživetje

Sveti Matija (24. februarja), znan po tem, da led razbija, če ga ni, ga pa naredi, je vse prijetno presenetil, ko je pobelil Slovenijo. Petične, ker bodo lahko smučali, kmete, ker bo zemlja namočena ... marsikoga pa že zato, ker se je končno nekaj zgodilo.

Od jeseni, kar imamo novo vlado, se namreč pri nas nič ne dogaja. Kakor da bi se čas ustavil, živimo neke zagozdeni, pa ne vemo prav kje. Nikogar ni, ki bi povedal, kje smo. To je razlog, da od volitev do danes nisem spregovoril o politiki, pa tudi vladi sem hotel dati sto dni, da pokaže, kaj bo delala. Temeljnih čistk po državnih ustanovah in podjetjih nisem hotel omenjati, ker se mi je zdelo ne vredno vlade, ki da kaj nase. Kdo ji le kaj more, koga se le boji, saj ima več kot dvotretjinsko podporo v državnem zboru?

Razen čistk ... pokopališki mir. Mediji so očitno do konca skrhalo ostru peresa ob linču Bajukove vlade in nam sedaj, ko je sovrag premagan, brezvoljno slikajo nekakšno slovensko različico Indije Koromandije. Vlada v tej pravilni deželi ne more biti drugačna kot idealna, zakaj naj bi ji potem sploh kdo gledal pod prste! Opozicija je nema in hroma, ker ji oblast ne pusti do položajev, od koder bi jo mogla kontrolirati, in tako oblast nadzira samo sebe. Intelektualci nekaj snujejo, a še tega bi živ krst ne zvedel, če jih mediji ne bi napadali zaradi "narobnih" misli ... a kakšne te misli so, ne povejo. Ko škofje v postnem pismu svarijo pred korupcijo, ki razkrajajo demokracijo in spodkopava pravno državo, so deležni posmeha. Da bo mera polna, jim še kdo zagrozi, naj bodo tiho, sicer bo povedal, da so skavti prodajali svečke za betlehemske luč, ne da bi plačali davek. Zgolj ostrooki bralec je mogoče kasneje zaslediti med pismi bralcev pojasnilo skavtov, da je bilo njihovo početje legalno in dobrodelno. "Kupcem" so namreč jasno povedali, da zbirajo denar za revne družine s številnimi otroki in so jim ga prek Aninega sklada že izročili. A kaj bi to, pomembno je, da je novinar škofom še eno prisolil, čeprav s čisto lažjo ... Prav jim bodi, kaj pa kvarijo idilo v naši Indiji

Koromandiji, kjer korupcije ni!

Skavte, ki so legalno zbirali denar za ljudi v stiski, je bilo treba popljuvati. Prostovoljstvo in dobrodelnost otroke samo kvarita! V zaščito pa je treba vzeti onega podjetnega maturanta iz Kranja, ki je razdejal 27 grobov (30.000 DEM škode). Kako ne, ko pa Anže D. kar poka od pozitivne energije. Razložil je namreč, "da je poleg alkohola na skrunjenje grobov vplivalo njegovo ateistično občutje in sovražnost do Cerkve." Isti dan, ko so temu nadebudnemu ateistu odredili hišni pripor, smo zvedeli, da je bil pred dnevi oskrunjen tudi Prešernov gaj. Jo je tudi pesnik skupil zaradi Boga: "Bog našo nam deželo, Bog živi ves slovenski svet"?

Nastopa kranjskega Anžeta "režija" ni pripravila, zagotovo pa je na oder "zgodovine" poslala svoje "napredne" čete. Kak teden je namreč pravičniška levica gnala vik in krik, kakšni ksenofobi da so Slovenci. Ne levi, se razume, ti so ta pravi, pač pa tisti, ki so tako zaplankani, da jim slovenstvo nekaj pomeni in imajo radi svojo domovino; še več, od vlade zahtevajo, naj opravlja svoje delo in reši vprašanje prebežnikov, kot se spodobi. O, groza! Tako so torej isti ljudje, ki so lani zmerjali Bajuka s tujcem in ga metali čez mejo, očitali "Slovencljmem", da sovražijo tujce; isti, ki še vedno netijo sovraštvo do Slovencev po svetu in jih zmerjajo z izdajalci in tujci, so žrgoleli o strpnosti; isti, ki se vedno znova trudijo, da naši po svetu ne morejo izkoristiti volilne pravice – saj veste, pošta gre počasi – so zagoreli za človekove pravice. Kakšno sprenevedanje!

In vsemu navkljub, življenje je polno presenečenj, Matija je pripravil eno. Marsikatero smo in še bomo zmogli čisto navadni Slovenci, ki smo veseli, da smo, kar smo, ob vsem spoštovanju tujega. Le pozabiti ne smemo, da je življenje boj: boj za življenje. Pred nas stopa Križani, ki z zadnjimi močmi odpušča svojim rabljem in se izroča Očetu. Ne zaman, kajti Bog ga je obudil od mrtvih in Pavel je lahko izzivalno vzkliknil: "Smrt, kje je tvoja zmaga? Smrt, kje je tvoje želo?" (1 Kor 15,55). Kristusova pot je naša pot, njegov boj je naš boj, njegova zmaga je naša zmaga: z njim umiramo in vstajamo! Naj bo vesela velika noč vam vsem po svetu in vsem v domovini.

Drago Ocvirk

ZAPISALI SO ...**M. M., Primorske novice, 18/2001****Tita ni več, sedaj je mir**

Napis Naš Tito, ki je bil skoraj pol stoletja 'zaščitni znak' hriba Sabotin nad Novo Gorico, je pred leti razburjal Novogoričane, mestne svetnike pa razdelil na dva tabora. Nekateri so zahtevali njegovo odstranitev, saj naj bi bil črna gradnja, drugi so skrunitvi 'zgodovinskega spomenika' odločno oporekali, proti napisu pa so se izrekli tudi predstavniki nekaterih italijanskih strank in katoliške Cerkve iz Gorice. Po dolgotrajnih polemikah se je občinska oblast salomonsko odločila, naj vanj ne posegajo, njegovo usodo pa so prepustili zobu časa. In ko je vsa zadeva že utonila v pozabo, je napis pred dnevi doživel svojevrstno preobrazbo - neznanci so s spretnim posegom besedo Tito spremenili v mir. Razlogi (še) niso znani, nekaj pa je gotovo: Tita ni več, po novem je na Sabotinu mir.

Dr. Janez Gril, Družina, 10/50**Iz komentarja**

Slabo zaceljene rane iz naše polpretekle zgodovine se lahko odpro ob vsaki neprimerni besedi ali dejanju in zopet hudo obremenijo medsebojne odnose v naši družbi. Primerov je veliko, naj omenim samo zadnjega. V Ljubljani se še kar naprej širijo govorice, da mestna oblast pritiska na pristojne službe, naj do 8. marca pred stolnico postavijo spomenik, ki so ga pred leti umaknile. Ta spomenik, ki je krivično obtoževal škofa Gregorija Rožmana, smo v Cerkvi vedno imenovali sramotilni steber in se zavzemali za njegovo odstranitev, o čemer priča obsežna dokumentacija. Na prenovljenem spomeniku naj bi bilo sporno besedilo

sedaj odstranjeno in tudi prst na spomeniku naj ne bi več kazal proti škofiji.

Pobudniki in zagovorniki vnovične postavitve se razburjajo nad tistimi, ki ji nasprotujemo. Pri tem pozabljajo ali pa se sprenevedajo, da je komunistična oblast spomenik postavila iz sovraštva do Cerkve in vere. Pri tem se je zatekla celo k laži. Zato je bil ta steber pred ljubljansko stolnico simbol krivice, ki se je 40 let delala ne samo škofu, temveč veri in Cerkvi. Postavitev spomenika bi to krivico ponovila ne glede na to, da je spremenjen! Ali je kdo od mestnih oblasti kdaj vprašal koga na škofiji, kaj meni Cerkev o omenjeni vrnitvi spomenika? Ali stališča Cerkve in vernih ljudi sploh niso upoštevanja vredna in potrebna? Ali smo verni ljudje še vedno drugorazredni državljani? V kakšni demokraciji pa živimo? Postavitev spornega stebra na staro mesto bi bila ob vsem spoštovanju žena, ki so med drugo svetovno vojno protestirale proti početju okupatorjev, velika sramota za našo demokratično družbo, revanšizem in protispravno dejanje.

Vinko Ošlak: Družina, 10/50**Tujca ne zatiraj ... (2 Mz 22,20)**

Dokler so bili vsi, ki so stalno ali začasno živeli na ozemlju današnje Republike Slovenije, zatirani, ker je pač vladala komunistična diktatura, v kateri je bil vsakdo tako ali drugače zatiran, tudi zatiralci sami, samo da tega niso vedeli, kar pa je bilo del zatiranja samega, ravnanje s tujci ni bilo videti zatiralsko, kakor je videti danes, ko je slovenski državljani vsaj na ustavni ravni in v pogledu nekaterih bistvenih človekovih pravic vendarle svobodni. Internacionalni socializem (komunizem) se je po delno prisiljenem, delno morda vendar tudi prostovoljnem sestopu z monopolne diktatorske oblasti spremenil v to, kar je latentno vsak socializem že vedno bil: v slovensko različico nacionalnega socializma. Vsi nacionalizmi so namreč v bistvu nacionalni, pa naj se tako imenujejo (kakor se je recimo nemški) ali pa svojo naravo zakrivajo z recipročnim imenom "internacionalizma". Že od vsega začetka so bili v Sovjetski zvezi Rusi bolj "enaki" med narodi SZ in so bili Srbi prav

(Nica) Cvetna nedelja na Colle s/Loup

tako bolj "enaki" v Jugoslaviji, če smem uporabiti Orwellovo stopnjevanje enakosti. Zato se je tudi za-vezniškemu in razbojniškemu paktu med Hitlerjevo Nemčijo in Stalinovo Sovjetsko zvezo lahko čudil samo kdo, ki ni razumel niti narave Hitlerjevega niti Stalinovega socializma. Najnovejše ugotovitve zgodovinarjev, po katerih se je Hitler še zadnje dni svojega življenja igral z mislijo, da bi vendarle sklenil s Stalinom separatni mir, le dodatno potrjujejo to, kar potrdil zaradi svoje evidentnosti ne potrebuje: globljo sorodnost in edinstvo vseh socializmov, ki temeljijo na človeškem projektu "raja na zemlji" z laičnim imenom "socializem".

Zato nas ne sme presenečati, da današnja slovenska država, ki ji vladajo protagonisti nekdanjega socializma, katerih miselne matrice so se oblikovale v sistemu jugoslovanskega in slovenskega nacionalnega socializ-

Srečanje v Schneyju

V soboto in nedeljo, 17. in 18. februarja, je na gradu Schney pri Bambergu potekalo srečanja predstavnikov slovenskih društev, šole, socialnih delavcev in slovenskih župnij, ki ga je organiziral generalni konzulat iz Münchna in slovensko veleposlaništvo iz Berlina.

Zastopniki parlamenta, zunanjega in notranjega ministrstva so skušali dati nekaj odgovorov na vprašanja prisotnih. Prisluhnilo so potrebam in željam ter spoznali nekaj težav, s katerimi se srečujejo slovenski izseljenci in zdomci, ki ob vstopu v pokoj uveljavljajo svoja delovna leta iz zaposlitve v Sloveniji, želijo v Sloveniji kaj investirati ali graditi, iščejo slovensko državljanstvo, ipd.

Za pridobitev državljanstva je potrebno: eno leto živeti v Sloveniji, imeti minimalno socialno varnost, vsaj minimalno znanje slovenskega jezika (ki ga preverja Delavska univerza), dokazilo, da prosilec ni bil kaznovan (oz. ni imel več kot leto dni zaporne kazni) ter priporočilo ene ali več slovenskih organizacij, s katerimi je prosilec v teh letih sodeloval.

Glede pravice do dvojnega državljanstva ter služenja vojaškega roka se je vsekakor potrebno obrniti na veleposlaništvo ali na generalni konzulat R Slovenije.

Posebna pozornost je bila posvečena problemom mladih, med katerimi izstopajo dolgotrajni in zapleteni postopki za nostrifikacijo spričeval. Pri tem je treba upoštevati naslednje: potrebno je oddati originalna spričevala, dve fotokopiji zadnjega spričevala, sodno veljavni prevod spričevala, več kopij posameznih letnikov spričeval za komisijo, ki primerja programe in tudi spričevalo slovenskega dopolnilnega pouka, kdor ga ima.

Pri vpisu na šolo v Sloveniji je priporočljivo iti na osebni pogovor k ravnatelju in nato še k razredniku.

Do junija se obeta dopolnjen zakon o volitvah po pošti, ki bi nam Slovencem olajšal izpolnjevanje volilne dolžnosti, je povedal poslanec dr. Davorin Tarčon.

Tudi glede polnopravnega članstva Slovenije v Evropski zvezi vlada v Sloveniji velik optimizem. Pridružitve Slovenije EU naj bi bila leta 2003 ali 2004 in takrat se bo tudi za nas marsikaj spremenilo – predvsem na bolje, saj bo gibanje in bivanje v evropskem prostoru brez omejitev, ki jih izseljenci danes še močno čutimo.

Generalni konzulat v Münchnu pripravlja zbirko odgovorov na najpogostejša vprašanja, ki se pojavljajo med nami, in to naj bi bilo že kmalu na razpolago.

ma, danes ne znajo odgovoriti niti na vprašanje razumne in pravične ureditve narodnega in jezikovnega reda med državljani Slovenije samimi, prav tako pa ne na vprašanje, kako ravnati s tujci, predvsem seveda tistimi, ki ne prihajajo kot plačilno sposobni turisti in si jih vsaka država želi in se ob njih, ki v resnici najbolj ogrožajo kulturo in moralo domačega prebivalstva, ne boji za to kulturo in moralo, ki torej prihajajo kot begunci, se pravi ilegalno ali le nekoliko legalno, in jih mora država celo vzdrževati ali se celo braniti pred prestopki, ki prihajajo tudi iz njihovih vrst.

Prvi mož SLS+SKD Slovenske ljudske stranke je postal Franci But

Združena stranka SLS+SKD Slovenska ljudska stranka, ki je na zadnjih volitvah doživela hud poraz, je 3. in 4. marca v Murski Soboti izvedla svoj prvi kongres po združitvi in volitvah.

Že pred kongresom je bilo znano, da se dosedanji prvi mož stranke SLS+SKD Slovenske ljudske stranke dr. Franc Zagožen umika s položaja predsednika stranke in da bo stranka po njegovi odločitvi za odhod poiskala novega prvega človeka, ki naj bi stranki zagotovil konsolidacijo in ji dal nov zagon. Delegati, zbrani v Murski Soboti, so odločili, da bo stranko SLS+SKD odslej vodil mag. Franci But, ki je zbral 228 delegatskih glasov oz. kar 79 odstotkov vseh oddanih glasovnic.

Stranka, ki je nastala iz Slovenske ljudske stranke in Slovenskih krščanskih demokratov 15. aprila lani, je bila že od združitvenega kongresa razdvojena med Podobnikovo in Peterletovo linijo. To vodilni politiki stranke javno niso priznavali, je pa bilo jasno, da združena stranka nima enovite podpore baze. Ta je svoj pogled pokazala na minulih volitvah, ko je novo pečenemu slovenskemu politiku dr. Bajuku oz. njegovi stranki Novi Sloveniji namenila več glasov kot združeni stranki SLS+SKD Slovenski ljudski stranki skupaj, kar je bil jasan dokaz, da je bila združitev le politični manevar brez rezultata.

Ali so zbrani delegati SLS+SKD v Murski Soboti sedaj, ko so na čelo stranke postavili politika nove generacije Francija Buta, odločili pravilno, bo pokazal čas. Res je, da sodi le 38 let stari mag. Franci But med umirjene politike, je pa tudi res, da nima posebnih izkušenj, ki bi mu zagotavljale hitro in uspešno konsolidacijo razbite vojske te stranke.

Morda mu bosta pri tem v pomoč nova podpredsednika stranke Darinka Mravljak in Ivan Bizjak ter izkušeni Janez Podobnik, ki je tudi tokrat dobil podporo za vodenje glavnega odbora stranke. Seveda pa so na kongresu delegati izbrali tudi ostale organe stranke, ki pa nimajo dosti novih imen, s katerimi bi si stranka lahko zagotovila predvsem večjo podporo baze.

Kaj bo novo vodstvo stranke SLS+SKD, ki med drugim kljub napovedim ni spremenila svojega imena, doseglo pri bazi, ki je njenim usmeritvam naklonjena, bo pokazal čas.

(Dunaj) Skupni blagoslov zelenja

Slovenci bomo v prihodnje cestnino plačevali na vseh mogočih koncih, saj naj bi Dars dodatne cestninske postaje postavil praktično na vseh avtocestnih priključkih.

Tako vsaj kaže študija, ki jo je naročila avtocestna družba. Končna odločitev o tem je sicer v rokah države, ki pa je že povedala, da bo za nadaljevanje avtocestnega programa ob znižanem bencinskem tolarju še bolj potrebovala druge finančne vire.

Dars pobira cestnino na 267 kilometrih avtocest in hitrih cest. Na avtocesti proti Kopru je cestninski sistem zaprt in takšen naj bi ostal tudi v prihodnje, enako velja za odsek proti Trstu. Delno zaprt bo predvidoma sistem na dolenski avtocesti. Na goriškem kraku bo sistem ostal odprt, prav tako na štajerskem in gorenjskem, vendar bodo na priključkih postavili nove cestninske postaje. Cestnina bo tako bolj odvisna od prevožene razdalje kot zdaj v odprtem sistemu in bo bolj pravična.

*

Nemški dnevnik Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ) je poročal, da so notranji ministri Nemčije, Italije in Slovenije, Otto Schily, Enzo Bianco in Rado Bohinc, na Brdu pri Kranju podpisali sporazum o oblikovanju mešanih policijskih patrolj na slovensko-italijanski meji. Po pisanju FAZ naj bi skupne patrolje, sestavljene iz uniformiranih policistov in uradnikov v civilu, zajezile tihotapljenje ljudi prek 260-kilometrski meje med Slovenijo in Italijo. Kot piše FAZ, v Ljubljani radi slišijo, da je Slovenija dejavnik stabilnosti za JV Evropo. Tako se je izrazil tudi nemški zunanji minister Joschka Fischer, ki se je mudil v Sloveniji.

*

(Francija) Rudi Župančič z ženo in sinom

(Francija) Slika za spomin na naše srečanje

Skupne devizne rezerve države Slovenije so bile konec novembra lani 4.165 milijonov dolarjev, konec decembra lani pa 4.370 milijonov dolarjev, kar je manj od povprečnih deviznih rezerv v predhodnih dveh letih. Celotni zunanji dolg republike Slovenije je bil ob koncu novembra lani 5.985 milijonov dolarjev in se je v primerjavi s koncem leta 1999 povečal za 494 milijonov dolarjev oziroma za 9 odstotkov. Ob koncu novembra so devizne rezerve predstavljale približno 70 odstotkov celotnega zunanjskega dolga, konec leta 1999 pa še 75 odstotkov.

*

Ker se prebivalci Obsotelja in Kozjanskega ne strinjajo, da pravijo s spačenko Terme Olimia sedanjim Atomskim toplicam v Podčetrtku, predlagajo, da se dosedanje zdravilišče Atomске toplice preimenuje v Terme Podčetrtek. Pravijo, da je novo vodstvo zdravilišča v Podčetrtku s preimenovanjem potepalo sklepe treh republiških konferenc o gospodarskem razvoju Obsotelja. V njih je sklep, naj ime Atomске toplice ostane še naprej. "Krajani Kozjanskega in Obsotelja se počutimo opeharjene, saj smo tudi s svojimi žulji pomagali pri razvoju zdravilišča, ki je danes cvetoč kolektiv. Žal pa, kot kaže, nismo niti toliko vredni, da bi nas novo vodstvo zdravilišča povprašalo za mnenje ob preimenovanju. Če je res, da ima ime 'Atomске' tako slab sloves, da od Podčetrтка odganja tujce, bi bilo mnogo bolj prav, da bi se vodstvo zdravilišča posvetovalo tudi z nami krajani," pravijo predstavniki turističnega društva.

*

Italijanski Agip želi zavzeti pomembno mesto na slovenskem bencinskem tržišču. Že maja namerava na ljubljanskem področju odpreti dva servisa, išče pa tudi lokacije v drugih delih države. Obenem pa so pri Agipu

(Stuttgart) Mešani pevski zbor Stanko Premrl iz Podnanosa nam je za kulturni praznik poklonil čudovit koncert.

prepričani, da se bo na slovenskem trgu spet preizkusil tudi Shell, o gradnji servisov pa razmišljajo tudi v družbah Mol Slovenija (ki je v lasti madžarskega Mola) in British Petroleum.

Slovenska karitas je prek zavoda Pelikan v letu 1992 začela uresničevati program pomoči zasvojenim z mamilami in njihovim svojcem v sodelovanju z italijanskim duhovnikom don Pierinom Gelminijem, voditeljem programa Skupnosti Srečanje. V Sloveniji trenutno obstajajo štiri skupnosti, ki omogočajo fantom, da se ozdravijo zasvojenosti v domačem okolju. Od leta 1995 deluje center v Kostanjevici pri Novi Gorici, od leta 1998 pa center v Čadrgu nad Tolminom. Lani julija so odprli še dva nova centra, in sicer v Vremah pri Divači in na Razborju pri Sevnici. Skupnosti niso psihiatrični sanatoriji, zapori ali bolnišnice, ampak so šola življenja, ki zajema celega človeka v prizadevanju, da bi se mu povrnilo osebnostno ravnotežje; so pot, da ponovno najde samega sebe.

Voda je v Slovenskih goricah vedno večja dragocenost. Ob zdajšnjih cenah bodo na marsikateri domačiji pogledali, kaj bi se dalo narediti s starim, leta zapuščenim vodnjakom. Ali je ta voda iz domačih vodnjakov primerna za pitje, ne ve nihče. Dejstvo pa je, da so jo tod ljudje uporabljali dolgo leta, v zadnjem desetletju pa so ta domača zajetja prepustili propadanju, le kdaj pa kdaj, v času najhujše suše, so z njo namakali vrtove. Najhuje pa je, da so tukajšnji ljudje, potem ko so zgradili vodovodno omrežje, v vodnjake speljali hišno kanalizacijo. Tako nekoč cenjeni vodnjaki in vodna zajetja zdaj resnično niso več primerni za vodno izkoriščanje. Za kubični meter vode so morali pri

Sv. Ani do zdaj plačevati 96 tolarjev, nova cena, na predlog upravljavca Mariborskega vodovoda, pa je 120 tolarjev za kubični meter vode.

V Sloveniji vsako leto zbolijo za rakom na dojki okoli 900 žensk. Rak na dojki je daleč najpogostejše maligno obolenje žensk. Število tistih, ki zbolijo za to boleznijo, v zadnjih desetletjih skokovito narašča, kar za okoli tri odstotke letno. V Sloveniji živi z rakom na dojki okrog 6500 žensk, vsako leto jih na novo zbolijo okoli 900, od tega v mariborski regiji 170.

Minulo leto je bilo rekordno po številu izdanih delovnih dovoljenj za tuje delavce v Sloveniji - po podatkih Zavoda Republike Slovenije za zaposlovanje jih je bilo leta 2000 izdanih skupno prek 40.000.

(Essen) Januar, mesec verskega tiska. Porurski rojak, naj Naša luč spremlja tvoj korak.

Novi zakon na tem področju še vedno ohranja zaščitno vlogo za domačega delavca, saj je tujca mogoče zaposliti samo, če ni ustreznih domačih delavcev. Pri novem zaposlovanju je zakon še bistveno strožji od prejšnjega, saj je osnovni pogoj, da v evidenci zavoda za zaposlovanje ni ustreznih kandidatov. Torej ne velja več, tako kot v prejšnji zakonodaji, samo, da mora biti domači delavec pripravljen sprejeti ponujeno delo.

Konec februarja je stopil v veljavo zakon o prijavi in odjavi stalnega ali začasnega prebivališča.

Kot določa zakon, mora posameznik prijaviti stalno prebivališče in spremembo naslova stanovanja, odjaviti stalno prebivališče, če se za stalno odseli z območja RS, prijaviti začasni odhod z območja RS, ki traja več kot tri mesece ter prijaviti in odjaviti začasno prebivališče. Po določbah zakona mora na območju RS prijavno-odjavno obveznost izpolniti tako slovenski državljani kot tujci. Stalno prebivališče oz. spremembo naslova stanovanja je treba prijaviti v osmih dneh od naselitve, odjaviti pa pred odselitvijo.

Posameznik, ki namerava odpotovati z območja RS za več kot tri mesece, mora svoj odhod prijaviti pristojnemu organu, preden odpotuje. Posameznik, ki se vrne v RS za več kot 60 dni ali z namenom, da bo tukaj stalno prebival, pa mora pristojnemu organu prijaviti svojo vrnitev v osmih dneh po prihodu. Prijava začasnega prebivališča lahko traja največ eno leto. Za nespoštovanje zakona so predvidene visoke denarne kazni.

Od 1. marca dalje je mogoče na upravnih enotah naročiti oz. vložiti vlogo za nov potni list. Potni listi, izdelani na starih obrazcih, bodo namreč veljali le še do 5. avgusta 2002, in jih bodo njihovi lastniki postopoma zamenjali. Polnoletnim državljanom izdajajo potne liste z veljavnostjo desetih let. Že ob vložitvi vloge pa je možno izbirati med potnimi listi z 32 ali 48 stranmi. Za potni list z 32 stranmi je treba odšteti 7625 tolarjev, za potni list z 48 stranmi pa 8125 tolarjev. Samostojne potne listine pa bodo odslej imeli tudi otroci. Tako bo že novorojenček dobil potni list, ki bo veljal dve leti in bo z 32 stranmi stal 5825 tolarjev oz. 6325 z 48 stranmi. Od četrtega leta do otrokove polnoletnosti izdajajo potne liste, ki bodo veljali pet let, z 32 stranmi bodo stali 6500 tolarjev, z 48 stranmi pa 7000 tolarjev.

(München) Kamniški koledniki so nam zapeli.

(Mannheim) Glasbena skupina Veneti in mešani pevski zbor iz Stuttgarta so navdušili zbrano občinstvo.

A N G L I J A

LONDON

Ko pišemo to poročilo, sta že prispela v Naš dom v Londonu naša gosta škof Alojz Uran in delegat slovenskih škofov mons. Janez Pucelj. Potovala sta z letalom iz Münchna v London in prispela na našo misijo 1. marca ob 9. uri zvečer. Že naslednji dan je bil za oba zelo delaven. Več o njunem obisku v Angliji bomo poročali v naslednji številki Naše luči.

V večnost sta tokrat odšli dve slovenski rojakinji iz Anglije in Walesa.

Ana Jakše iz Burnleyja (Anglija) je odšla v večnost 19. januarja 2001 v starosti 91 let.

Rojena je bila 20. julija 1910 v Hrušici pri Novem mestu. V Anglijo je prišla za svojim možem Francem s hčerkico Anico po dolgem in težkem čakanju na odhod marca 1951. Bila je tudi ena prvih Slovenk, ki je uspela s svojo družino priti k možu in očetu, vojnemu beguncu, v Veliko Britanijo.

Pokojna Ana Jakše

V Hengoedu v južnem Walesu so slovenski fantje kupili svoj Dom. Tam je bila Ana prvo leto ob svojem prihodu kuharica. Kasneje se je Jakšetova družina preselila v kraj Bacup v Lancashiru, kjer je Franc dobil boljše zaposlitev. Nato so se Jakšetovi še enkrat selili, in to v Burnley, kjer so ostali vse do smrti staršev. Tu so Jakšetovi živeli lepo in srečno življenje v krogu svojih prijateljev. Pri njih se je rada zbirala družba slovenskih prijateljev in znancev, ki je vedno veselo prepevala slovenske pesmi.

Naj se sedaj naša dobra Ana spočije v družbi božjih prijateljev v nebesih.

Anica Waller

V večnost je 21. januarja letos odšla tudi **Alice Steh** iz Llandoverya v Walesu. Pokopali smo jo 1. februarja. Rojena je bila leta 1907 v Trbovljah. Njeno dekleško ime je bilo Juvan. Tudi Alice je po vojni, leta 1951, prišla za svojim možem Zvonkom Stehom, vojnim beguncem, v Veliko Britanijo z dvema hčerkama. Ko je Zvonko prva leta po drugi svetovni vojni prispel v Veliko Britanijo, je najprej dobil zaposlitev v Abergavenyju (Wales), nato pa pri valežanski upravi gozdov. Postal je gozdni upravnik v Llandoveryju. Tam sta hčerki hodili v šolo, mati Alice pa je bila zaposlena v lokalnem kolegiju (gimnaziji) kot šolska skrbnica ali hišnica. Družina je skupaj z očetom dolgo živela srečno in veselo življenje.

Ko pa sta hčerki dorasli, sta iskali delo, ki je v tako majhnem kraju, kjer so živeli, bolj redko. Zaposlitev sta našli v precej oddaljenem milijonskem Birminghamu. Ločitev od ljubljениh staršev je bila v začetku za obe zelo težka. Imeli sta veliko domotožje tudi po njuni novi domovini Walesu.

Pokojna Alice Steh

Mati Alice je bila zadnja leta svoje-ga življenja že kar dolgo vdova. Mož in oče Zvonko je odšel v večnost že leta 1978. Zadnjih nekaj let pred smrtjo je Alice živela v domu za starejše občane.

Irene Canapero

V imenu slovenske katoliške misije v Londonu in v imenu slovenske katoliške skupnosti v Veliki Britaniji izrekam iskreno sožalje vsem sorodnikom in prijateljem pokojnih slovenskih rojakinj Ane in Alice ter zagotavljam naše molitve in mašni spomin za obe pokojnici.

S. Cikanek, župnik

A V S T R I J A

LINZ

V spomin sošolcu Cirilu Lavriču ob peti obletnici njegove smrti

Tretjega marca je minilo pet let, odkar nas je Ciril Lavrič za vedno zapustil. Jaz sem s Cirilom izgubil človeka, s katerim sva se poznala od zgodnje mladosti. Oba sva bila

namreč stara pet let, ko se je njegova družina preselila na Poljansko cesto 13 v Ljubljani, kjer smo v neposredni bližini, na številki 12, stanovali mi.

Ciril je vse razrede končal z odličnim uspehom. Pri maturi je bil celo oproščen ustnih izpitov. Potem se je odločil za študij teologije, jaz pa za pravo, zato sva se le še slučajno srečevala kje v mestu.

V vojnih letih nisva imela stikov, zato sem bil toliko bolj presenečen, ko sem ga sredi nekega sončnega dne v jeseni 1945 srečal v Spittalu ob Dravi. Oba sva namreč zapustila Slovenijo, preden so komunisti prevzeli oblast. Ciril je v taboriščih slovenskih beguncev v Spittalu in Linzu požrtvovalno skrbel za uboge ljudi, ki so si rešili le golo življenje. Večkrat je tudi posredoval pri oblasti, Angležih, in na ta način poskušal omiliti gorje ter lajšati težko usodo ljudi.

Kasneje mi je Ciril povedal, da je nekaj let študiral v Rimu, zatem pa je deloval kot dušni pastir med Slovenci v Parizu. Velikokrat je navdušeno pripovedoval o svojem delu, kjer je živel kot resnični apostol, odvisen od dobrote in velikodušnosti svojih rojakov. Toda skromnemu Cirilu to ni bilo težko, saj je bil srečen, če je lahko komu pomagal in če je videl, da je bila njegova pomoč učinkovita.

Ko je leta 1966 prevzel mesto dušnega pastirja za slovenske izseljence in delavce v Linzu v Zgornji Avstriji in v Salzburgu, sva se srečala najmanj enkrat na mesec. Če je le utegnil, se je po nedeljski maši v Tenecku ali v Freilassingu oglasil pri nas doma.

Kadar sva utegnila in če je vreme dopuščalo, sva se napotila na kakšen hrib, saj sva v hoji oziroma

(Z leve proti desni) Marička Del Toso, Frida Terseglav, Marica Hočevar, Ciril Lavrič, Jože Unk, Tone Pengov, Martina Derganc, Alma Halas, Stana Simič in Marija Vilfan

v planinarjenju oba izjemno uživala. Seveda me je Ciril v tem konjičku precej prekašal, saj je bil kar 35-krat na Velikem Kleku (Großglockner), in to v različnih vremenskih razmerah, ne samo v prijetnih in ugodnih, ampak tudi v slabih. Povzpel se je celo na Matterhorn in Mont Blanc, a v Dolomitih se je pri lahki turi ponesrečil – zlomil si je nogo.

Zanimivo je, da sva bila oba zelo povezana z najinimi sošolci iz klasične gimnazije v Ljubljani. Leta 1972 sem se prvič po vojni udeležil 35. obletnice mature, o čemer sem pripovedoval Cirilu. Takrat sva sklenila, da bova povabila sošolce v Avstrijo. Rečeno - storjeno. Ciril se je dogovoril z g. Kopeinigom v Tinjah in naša letna srečanja v Tinjah so se začela. Vsi smo uživali v spominih na stare čase in na izletih, ki smo jih ob tej priložnosti organizirali.

Ciril je bil zelo družaben in komunikativen človek. Posebej dobro je sodeloval z linškim škofom Aichernom, ki je po rodu Korošec. Njuno sodelovanje je obrodilo številne sadove pri delu za

Slovence na verskem in kulturnem področju.

Ko je šel Ciril v pokoj, je predal svoje mesto Ludviku Počivavšku, sam pa je odpotoval v Gorico, kjer je pri usmiljenih sestrah deloval kot duhovnik. Mi, njegovi sošolci, smo ga redno obiskovali. Tudi Ciril je po samostojnosti Slovenije rad prihajal na naše sestanke v Bohinj, kamor nas je vabila naša sošolka mag. Marica Hočevar.

V začetku leta 1995 je zapustil Gorico in se preselil nazaj v Haid, kjer je navadno stanoval. Mag. Josef Pichler, duhovnik iz Haida, ga je tudi tokrat ljubeznivo sprejel.

Neizprosna bolezen ga je že sredi aprila priklenila na posteljo v bolnišnico "elizabethink" v Linzu, a si je toliko opomogel, da je lahko 11. junija somaševal v linški stolnici, ko je prišel na obisk mariborski stolni zbor v spremstvu g. Stanka Lipovška.

Meseca avgusta je zapustil bolnišnico in se preselil v dom ostarelih v Bad Müllacken, kjer se je dobro počutil. Njegovo zdravstveno stanje se je v začetku decembra zopet poslabšalo, tako da je moral

ponovno v bolnišnico, kjer je bil operiran tudi na očesu zaradi sive mrene. Sredi februarja se je znova vrnil v Bad Müllacken.

1. marca popoldne so me iz doma obvestili, da je Ciril zelo slab. Ko sem naslednji dan pohitel k njemu, je bil že v komi, dan kasneje pa je za vedno prenehalo biti njegovo dobro srce.

6. marca smo se prijatelji in duhovniki s škofom Maximilianom Aichernom poslovili od pokojnega Cirila v župnijski cerkvi v Haidu.

Vem, da sem izgubil človeka, ki sem ga najdlje poznal, globoko spoštoval in cenil kot iskrenega prijatelja. Še danes mi je težko, da ga ni več med nami, čeprav je spomin nanj še vedno živ.

dr. Günther Schorn

BELGIJA in NIZOZEMSKA

FLERON

Po težki bolezni je 27. januarja letos umrla gospa Marguerite ODOR, poročena LUŽAR, iz Flérona pri Liègeu. Rodila se je 2.

maja 1934 v Hasseltu v madžarski družini. Spoznala se je z našim rojakom Ivanom Lužarjem in se z njim poročila 24. maja 1958 v Maasmechelnu. Polnih 43 let sta preživela skupaj in v teh letih ju je vezala iskrena ljubezen. Bila sta res v pomoč drug drugemu.

Pogrebno sveto mašo smo imeli v župnijski cerkvi Saint-Denis v Fléronu 31. januarja 2001 ob veliki udeležbi rojakov in rojakinj iz Slovenije, Madžarske in zlasti iz belgijskega Limburga (Hasselt, Maasmechelen), Bruslja in Borinagea.

Vsem žalujočim, posebno možu, izrekamo naše iskreno sožalje!

LIMBURG

Najprej dolgujem pozornost naročnikom Naše luči na področju naše župnije. Lepo se zahvaljujem vsem, ki ste že poravnali naročnino za leto 2001. Prav gotovo boste kmalu to storili tudi ostali. Vsi dobro vemo, da je poravnana naročnina obenem tudi podpora reviji. In Naša luč je še vedno alternativna vsem ostalim izseljenskim revijam, ki izhajajo v domovini in večkrat enostransko obveščajo slovensko javnost o Slovencih po svetu.

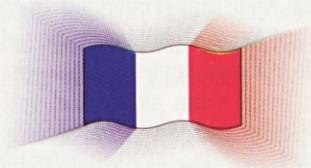
V zadnjem času pri nas ni posebnih novic. Pevski zbori pridno vadijo – Slomšek vsakih štirinajst dni, Zvon pa vsako soboto. **Društvo Zvon na Nizozemskem je imelo svoj letni občni zbor**, na katerega sem bil povabljen, vendar se ga zaradi župniških obveznosti v soboto, 17. februarja, nisem mogel udeležiti, zato ne morem o tem poročati. Čeprav ima zbor že 71 let, ni starček, saj je v njem precej dokaj mladih glasov. Zbor je tudi nadvse požrtvovalen, saj poleg

mnogih drugih dejavnosti pojejo pri slovenski maši vsak mesec.

V domu Slovenske katoliške misije imamo še dodatne možnosti za prenočevanje, saj smo kupili dva kompleta pogradov, ki se lahko postavijo tudi kot posamezne postelje. Morebitni popotniki ste vedno dobrodošli! Zdaj imamo deset postelj. (Moj naslov in elektronski naslov sta objavljena v Naši luči.) Kmalu pa bodo urejeni tudi prostori v Bruslju.

Vsem bralcem Naše luči želimo Slovenci iz Belgije in Nizozemske obilo velikonočnega veselja!

Lojze Rajk

F R A N C I J A

PARIZ

Dr. Antonija Bernard

15. januarja 2001 je Republika Slovenija podelila častno odlikovanje "Svobode Republike Slovenije" gospe dr. Antoniji (Tončki) Bernard v častnem salonu l'INALCO v Parizu.

Antonija Bernard Grobelnik se je rodila 7. marca 1942 na Rdečem Bregu, v župniji Sveti Lovrenc na Pohorju, v škofiji Maribor. Njeni starši, oče Anton in mati Genovefa Švager, so ji dali globoko vero, narodno zavest in kulturo slovenskega naroda. Leta 1961 je prišla v Francijo in tu je začela delovati na vseh področjih. Že v samem začetku se je vključila v sodelovanje

Pokojna Marguerite Odor por. Lužar

na Slovenski katoliški misiji v Parizu. Leta in leta je poučevala slovenski jezik v nedeljski šoli otroke in mladino in jim vtisnila pečat zvestobe slovenskemu narodu, veličino kulture in jih navduševala, da je biti Slovenec čast in ponos za bodoči razvoj Slovencev v tujini. Znala je organizirati slovensko miselnost in zvestobo s pisano besedo, saj je bil njeni prvi temelj prikazati v tujem svetu, kaj je Slovenija, kje je in kaj smo Slovenci v Jugoslaviji. Po osvoboditvi Slovenije je v francoskem jeziku napisala knjigo o zgodovini slovenskega naroda. S to knjigo so tudi Francozi spoznali, da smo Slovenci narod, ki obstaja v zgodovinskem okolju evropskega sveta. Njeni mnogi intervjuji in časopisni članki so bili in upamo tudi bodo velikega pomena, saj s pristnim in jeklenim slovenskim mišljenjem prikazuje veličino slovenskega jezika. Ves čas je bilo vidno njeno poslanstvo in navdušeno srce za slovenstvo in slovanstvo na vseh poljih. Slovenski veleposlanik v Franciji dr. Jožef Kunl j ji je česti-

tal za vse delo in zasluženost častno priznanje Republike Slovenije ter ji s tem priznal dolgoletno delo za trajno, vestno in bogato kulturno delo med Slovenci v Franciji. Vsi Slovenci smo bili počaščeni in veseli tega odlikovanja. Slovenska katoliška misija čestita gospe Bernardovi za to častno odlikovanje in se ji zahvaljuje za delo, ki ga je z veseljem in srčno zavzetostjo opravljala mnoga leta med nami ter ji kliče: "Naj ostane še naprej vaše delo vesoljno in polno notranje rasti slovenske kulture v Franciji! Hvala za vse!"

Mladina v Sloveniji!

Za vsako župnijsko občestvo je mladina potrebna in koristna, da se vse njegovo bistvo pravilno razvija in uresničuje. Mladinsko sodelovanje pri vseh srečanjih je vedno dobrodošlo, saj tako nudijo nove izzive za bodočnost narodnega in verskega obstoja v tujini. Vsako sodelovanje je pomembno. Vsak je vabljen k sodelovanju. Brez mladih ne bo napredka na nobenem področju.

Zato vsako leto med zimskimi počitnicami slovenska mladina potuje v Slovenijo na smučanje. Cilj potovanja je, da se med seboj vedno bolj spoznavamo. Mladina se sreča s slovenskimi šegami in navadami naših prednikov! V Sloveniji, v Ratečah, se lahko pogovarjajo in srečujejo s svojimi sovrstniki. Slovenska Cerkev jih izziva s svojo besedo in mislijo. Lepo je bilo srečanje s škofom Alojzijem Uranom, narodnim delegatom za Slovence po svetu. Njegova jasna beseda, navodila mladini in morebitni duhovniški poklici med njimi so veliko in veselo upanje za matično Cerkev. Škof jih je navduševal za sodelovanje v vesoljni Cerkvi. Mladina mu je postavljala resna in globoka življenjska vprašanja. Takih večerov se vsi veselijo, ker so res koristni za vse. Hitro so minili dnevi smučanja in na koncu so vsi dejali. "Spet se hočemo vrniti v Slovenijo. Radi bi ostali kar tu, saj smo Slovenci po mišljenju in ljubezni! Slovenija je lepa!"

MÈRICOURT

Krst

Cloe Wacheaux je bil rojen lani očetu Dominiqueu in slovenski materi Nadini Mlinar, ki živi v okolici Lensa. Cloe je božji dar za vsoto družino. Kmalu po rojstvu sina sta zaprosila za krst, saj sta se zavedala, da je samo roditi otroka premalo. Hotela sta, da bi bil njun sin deležen prerojenja iz vode in Svetega Duha, da bi postal božji otrok in član Kristusove Cerkve. S tem naj bi se vključil v množico verujočih slovenskega naroda. Poleg staršev in botrov sta pred vstopom v župnijsko občestvo otroka pokrivali tudi stara mama Mlinar in prababica Počnik. Prav

Rojaki iz Mèricourta se radi skupaj poveseľijo.

ganljivo je bilo videti tresočo roko prababice, ki je v znamenju križa na čelo pravnika dejala: "Mali Cloe, vstopi v hišo Gospodovo!" in od veselja zajokala. Božja roka se je dotaknila v imenu družine in župnijskega občestva otroka Cloea in postal je njen član.

Dušni pastir želi, da bi bil Cloe vselej v ponos Bogu, svojim staršem in slovenski skupnosti v Franciji. Čestitke vsem Cloevim v imenu Slovenske skupnosti na misiji v Mericourtu.

Vsem Slovcem doma in po svetu želim v imenu župnijskega sveta blagoslovljene velikonočne praznike! Kristus je res vstal, vstali bomo tudi mi! Aleluja!

Silvester Česnik

Južna Francija

LORGUES

V torek, 13. februarja, je sestrska skupnost Notre Dame de Sion obhajala pomemben jubilej: 60-letnico redovništva sester Jelisave Stare in Kristine Polda. Slovesnost je bila kakor krona ob zaključku duhovnih vaj, ki so jih redovnice opravljale v dneh pred tem. Somaševanje je vodil voditelj duhovnih vaj, ob njem pa sva bila še domači župnik in slovenski izseljenski duhovnik David.

Skupnost sionskih sester v Lorguesu je narodnostno precej raznolika, saj so v njej poleg nekaterih Francozinj tudi Bolgarke, Italijanke, Romunke ... Ponosni smemo biti, da je skupnost tudi slovensko zaznamovana, saj so v njej kar štiri naše rojakinje in tudi predstojniško skupnosti je bilo zaupano eni od njih, to je s. Jerici Svolfšak. Zato sem v obhajanju 60-letnice naših sester začutil ob zbranim narodnostno tako mešanem občestvu

pravi utrip binkoštnega dogodka, saj nas je v skupni veri in zahvaljevanju Bogu združeval isti božji Duh.

Predragi sestri Jelisava in Kristina! V bogatem življenju služenja in razdajanja sta dosegli častljivo obletnico. Njej se s čestitkami pridružujemo vsi slovenski rojaki na francoskem jugu in tudi drugje. Vajine molitve in žrtve nas dvigajo in nam prinašajo blagoslov. Naj va-ju Bog še dolgo ohrani med nami!

Nekaj dni po veselem praznovanju pri sionskih sestrah so me obvestili, da je 19. februarja zapustila ta svet s. Nežika Rifelj iz skupnosti Oblates de l'Assumption, ki ima prav tako svojo redovno hišo v Lorguesu.

Sestra Nežika je bila rojena pred 94 leti v Bučni vasi pri Prečni v dobri verni družini, ki je imela osem hčera. Od malega si je želela postati redovnica, s posebno željo, da bi šla v misijone. Po končani trgovski šoli v Novem mestu se je ponudila priložnost, da vstopi v francosko skupnost oblatk. Njeno prvo poslanstvo je bilo v Beogradu, kjer je leta 1934 napravila tudi večne

zaobljube. V vihuri druge svetovne vojne je veliko pretrpela. Končno se je z drugimi sosestrami znašla v Franciji, kjer se je silno težko živela. Jezika se je hitro privadila, njeno srce pa je vselej goreče objemalo Slovenijo. S. Nežika je bila nadarjena za strojepisje in knjigovodstvo in je te talente s pridom uporabila, opravljala pa je tudi razna druga težja fizična dela. Zadnja leta svojega življenja je preživljala v skupnosti v Lorguesu.

Več zadnjih mesecev je bila sestra zaradi boleznih priklenjena na posteljo. Na dan njenega odhoda v večnost je dopoldne prejela sveto obhajilo. V trenutkih ločitve od tega sveta je bila ob njej sestra Cirila Knafelc, ki je glasno slovensko molila, dokler s. Nežika ni mirno zaspala v Gospodu.

Žal slovenski duhovnik David zaradi odsotnosti ni mogel opraviti pogrebne obreda, a vseeno je s. Nežiko v večnost po zaslugi sestre Cirile pospremila tudi domača beseda v pesmi Večerni zvon in pritrkovanje zvonov iz njene vedno ljubljene domače prečenske fare.

Pokojna s. Nežika Rifelj iz Lorguesa v družbi s. Cirile Knafelc

Nasmehana sestra v Morestelu

S. Nežiko ohranjam v toplem spominu. Ko je zvedela, da sem pred tremi leti kot novi duhovnik prvič prihajal iz Pariza na jug Francije, je ves dan molila, da bi srečno potoval. Nasploh je veliko molila zame in za druge duhovnike in v njeni sobici je bila vsako leto na vidnem mestu obešena stran Družine s slikami slovenskih novomašnikov tistega leta. Pred kratkim pa je doživela tudi veliko srečo in milost, da jo je obiskal škof Alojz Uran.

Predraga sestra Nežika! Prepričan sem, da že uživata nebeško slavo, po kateri mi še hrepenimo. Naj vaša priprošnja pripomore, da bi jo tudi mi dosegli.

NICA

Kot že lani smo tudi letos organizirali v Sloveniji zimski počitniški teden za mlade. Udeležencev nas je bilo samo sedem, a smo si brez zapletov znali ustvariti čudovito vzdušje ob smučanju, pogovorih in obisku Slovenije. Letos smo si za prebivališče izbrali prazno župnišče v Novakih nad Cerknim.

Sprva so bili naši mladi nekoliko zmedeni, saj je bilo vse po domače: potrebno je bilo počistiti, prezračiti, nacepiti drva in zakuriti peči, ni nas čakalo hotelsko udobje in pogrnjena mizica. V enem dnevu pa smo bili že popolnoma udomačeni in bili so izpolnjeni vsi pogoji, da preživimo čudovit teden skupnega bivanja. Bogu hvala za ta čas, ki je vnesel veliko svežine v naše odnose!

Voščim vam, da bi vas Kristus v velikonočnem praznovanju osrečil z upanjem in svetlim pogledom v prihodnost. Vaš župnik

David

MILANO

V nedeljo, 18. februarja, smo se znova zbrali pri naši mesečni sveti daritvi v Milanu. Tokrat smo bili presenečeni ob prijetnem in dobrodošlem obisku: med nas je prišel letošnji zlatomašnik mons. Oskar Simčič, duhovnik, ki je 17 let oskrboval slovensko skupnost v Milanu. Zaradi let in utrujenosti se je pred tremi leti odločil, da to poslanstvo prepusti mlajšim močem. Gospoda Simčiča sem že pred kakšnim mesecem po telefonu vabil, naj pride med nas obhajati zlatomašno slovesnost, a mi v svoji skromnosti ni hotel povedati, kdaj bo prišel med nas, saj si ni želel kakšnih hvalnic na svoj račun. Raje nas je presenetil in obenem s ponižnostjo podaril lep duhovniški zgled. Že v času pred mašo se je

pripeljal v Milano z namenom, da obišče najprej bolne in ostarele. Nato pa nam je pri mašni daritvi oznanil božjo besedo in nam daroval nekaj močnih spodbud za utrditev naše skupnosti. Hvala vam za to bogato presenečenje, gospod zlatomašnik! Nismo vam utegnili pripraviti šopka hvaležnosti in darila, poklanjamo pa vam najiskrenejše misli svojega srca.

Po predvidevanjih živi v Milanu kar precej slovenskih rojakov. Zato smo se sedaj lotili zbiranja naslovov, da bi prišli v stik z vsemi temi ljudmi, ki mogoče do danes ne vedo, da se tudi v lombardski prestolnici zbiramo pri bogoslužju v slovenskem jeziku. Tudi po Naši luči naslavljam na vse bralce prošnjo, da bi mi sporočili naslove njim poznanih Slovencev, ki prebivajo v Milanu in v drugih delih Severozahodne Italije: Torino, Genova ... Tako boste priskočili na pomoč prizadevanjem Slovenske katoliške misije v tem delu Evrope.

Srčno pozdravljam vse rojake, posebno zvesto milansko občestvo, ter se veselim vsakega novega srečanja z vami.

Vaš duhovnik David

TORONTO

Med Slovenci v Torontu

V zadnjih desetih letih so se obiski različnih skupin in zborov ter

manjših ansamblov iz Slovenije kar podvojili, kar je razumljivo, saj mladi radi potujejo in nastopajo po svetu. S takimi turnejami pa so seveda povezane mnoge skrbi, prenočišče, nastopi, prevozi ter finančna pomoč. Vsako leto je teže dobiti prostovoljce, ki bi bili pripravljeni pomagati pri organiziranju turnej skupin iz domovine zlasti preko poletja, ko je večina naših rojakov na počitnicah v svojih letnih hišicah na severu ali pa na obisku v domovini. Starejši izseljenci, ki so bili vedno navdušeni sprejeti take skupine pod svojo streho, počasi umirajo, mladi pa nimajo dovolj zanimanja za slovensko kulturo. Zato bo v prihodnosti izmenjavo vedno teže uresničiti. Tudi volitve za novo slovensko vlado so v Torontu pokazale slab uspeh, saj je prišlo volit v pisarno slovenskega konzula le 213 oseb. Premalo smo narodno zavedni in ne upoštevamo, kako pomembno je politično stanje v domovini tudi za nas izseljence po svetu. Malo pred božičem je mlada generacija, vsi ki so bili rojeni med leti 1950–1965, imela srečanje v cerkveni dvorani v New Torontu. To so bili mladi poročeni pari z družinami, nekaj pa je bilo tudi še samskih ali pa na žalost ločenih, vsega skupaj okoli 126 ljudi. Organizatorji so bili Andrej Pahulje, Boris Grmek, Marta Ovcjak in Marta Demšar, ki so odposlali blizu 400 vabil po Torontu in okolici. Ob 11.30 so imeli skupno sv. mašo v cerkvi, nato pa v dvorani kosilo, ki ga je pripravila kuharica Minka Hace s svojimi pomočnicami. Sladil je prijeten program s skioptičnimi slikami, ki jih je hudomušno tolmačil kaplan Tone Zorec. Tako je kar celo popoldne minilo v prijetnem razpoloženju, odbor je povabil tudi

svoje učitelje in voditelje raznih društev. Med znanimi govorniki sta bila Blaž Potočnik, sedanji ravnatelj sobotne šole, in Stane Kranjc z ženo Elsie, saj sta bila oba dolga leta voditelja pri skavtski organizaciji. Nastopila so tudi bivša dekleta, ki so pela pri mladinskem zboru Toneta Zrneca pred več kot tridesetimi leti v župniji Marije Pomagaj v mestu. Škoda, da ni bilo večjega obiska na tem srečanju mladih očetov in mater.

Komorni dekliški zbor VOX ILIRICA iz Ilirske Bistrice je imel dva koncerta v Torontu, bilo pa je premalo časa za obveščanje o njihovi turneji, saj je potrebno več mesecev priprav v domovini in emigraciji. Težo organizacije so nosili Danilo Volk in žena Helena, Lorka Kocjančič ter še nekaj primorskih rojakov, pri katerih so dekleta tudi stanovala. Ambasada in konzulat sta priredila 1. decembra božično srečanje v prostorih slov. konzula v Torontu. Pri slovenski sobotni šoli smo zopet uprizorili prihod sv. Miklavža z nekoliko drugačnim programom, ki sta ga vodila organist Andrej Pahulje in učiteljica Beti Stariha, in je lepo uspel.

Tudi tečaji slovenskega jezika za tujce, ki jih že leta vodi Blaž Potočnik, so bili dobro obiskovani. Vsakoletna spominska proslava v Midlandu je bila dobro obiskana, blizu tisoč romarjev se je udeležilo tega romanja. Glavni govornik je bil ing. Jaka Planinšek iz Rochestra v ZDA. V Hamiltonu so sredi septembra praznovali 40. obletnico slov. župnije, ki jo vodijo salezijanci, glavni gost in govornik je bil ljubljanski pomožni škof Alojz Uran. Dva tedna pred božičem pa nas je obiskal kvartet Franca Kompareta iz Mengša na Gorenjskem. Hčerka Nina študira v

Londonu solopetje. Poleg očeta sta jo spremljala organist Dominik Krt in citrar Tomaž Plahutnik. Kljub slabemu vremenu se je nabralo k božičnemu koncertu lepo število župljanov, ki so odnesli najlepše spomine. Božično duhovno obnovo pri obeh župnijah je vodil ekonom koprške škofije, misijonar Lojze Furlan, ki je obiskal tudi slovenske rojake in rojakinje na zahodnem delu Kanade, v Britanski Kolumbiji. Ob koncu januarja smo cerkveni pevci in pevke praznovali 85-letnico pevovodje Ignaca Križmana, ki že 53 let vodi različne zборе v Torontu in okolici. Cerkveni mešani zbor in moški zbor Fantje na vasi smo pripravili prijeten večer v čast našemu dirigentu z dobro jedačo in pijačo. Konec januarja je praznoval v Torontu svojo 71-letnico slovenski kardinal dr. Alojzij Ambrožič, ki ima težko nalogo voditi največjo nadškofijo v Kanadi.

Blaž Potočnik

AUGSBURG

Slovenska župnija v Augsburgu praznuje letos 25 let svojega obstoja in delovanja. Srebrni jubilej sam po sebi narekuje obračun dosedanjega življenja in dela. Tega ne bo težavno narediti. Znamenj živega župnijskega občestva in delovanja je bilo v preteklosti in jih je še danes dovolj, vsekakor veliko več kot bi se dalo sklepati iz poročil v

Stanko in Joško, duhovnika, prijatelja in sodelavca

tem glasilu. Prav tako pa je srebrni jubilej priložnost, da se na prazničen način ovrednoti pomen obstoja župnijske skupnosti.

Župnik Joško Bucik in njegovi najozji sodelavci so se dogovorili, da bo srebrna obletnica spremljala vse dogajanje v župniji v tem letu. Osrednji dogodek bo sicer župnijski dan v maju, vendar bodo vsa srečanja pri maši in po njej znamenovana s slovesno srebrnino. Zakaj tudi ne, saj je vse današnje življenje zraslo iz načrtovanja in sodelovanja za dobro vsa ta leta nazaj. Župnijska skupnost je rasla z delom za Slovence na področju od Augsburga in Ulma preko Kemptena do Ravensburga. Ljudje so sami spoznali, da jim duhovnik prinaša neko posebno vzdušje, ker je prihajal mednje z ljubeznijo in požrtvovalnostjo, in so sami začutili, da je treba primakniti svojo pomoč. Tako je nastajalo dejavno občestvo, kjer so vsi uspehi lepši, saj so sad skupnega napora in odgovornosti.

Tako je bilo tudi na pustno soboto zelo prijetno na pustnem srečanju, ki je bilo času primerno veselo. 270 ljudi se je gnetlo v dvorani in plesišče je bilo kar naprej premajhno, vendar dovolj veliko za sproščeno družbo. Veselje so prinesli tudi mnogi gostje od blizu in daleč, ki so

s tem dali priznanje župniji in njenim augsburškim sodelavcem.

BERLIN

Kulturni praznik

Zadnje čase so v Berlinu vse pogosteje prisotni tudi slovenski umetniki. Veleposlanik Alfonz Naberžnik in njegova žena Julija sta imela srečno roko z organizacijo koncerta ob slovenskem kulturnem prazniku, Prešernovem dnevu, 8. februarju. V čudovit ambient gotske dvorane v palači Zitadelle v Spandauu sta povabila **najboljšo slovensko sopranistko Ano Pugar-Jerič in pianista Andreja Jarca**. Večer pesmi Felixa Mendelssohna-Bartholdyja, Richarda Straussa in Huga Wolfa je bil res pravi praznik! S svojim nastopom sta navdušila, Ana je bila enkratna, neponovljiva! Poslušalci, ki so bili večinoma visoki predstavniki tujih držav, med njimi tudi veleposlaniki Kanade in Izraela v Nemčiji ter nemški v Bruslju, so se čudili, kako ima tako majhna država, kot je Slovenija, tako velik biser. Njihov aplavz je povedal vse. Eden izmed tujih diplomatov je izjavil: "Tako zna peti samo slavček!"

Svetovno znana sopranistka **Ana Pugar-Jerič je za interpretacijo**

Poppeje leta 1979 prejela nagrado Prešernovega sklada, osvojila pa je tudi več mednarodnih nagrad. V letih 1979 do 1985 je bila angažirana v berlinski Komični operi, kjer je ustvarjala pod vodstvom slovitega opernega režiserja Joachima Herza. **Pela je tudi v Državni operi v Berlinu in za vlogo Lize v tej operni hiši prejela nagrado Berliner Zeitung za medijsko najboljše ocenjeno vlogo v sezoni.** Poleg Berlina in Dresdna je pela na vseh svetovnih opernih odrih, na vrhuncu kariere pa se je leta 1996 spet vrnila v ljubljansko Opero, kjer se trenutno pripravlja na zahtevno vlogo v operi Don Pasquale.

Vsi navzoči Slovenci smo bili ponosni na oba izvajalca ter hvaležni veleposlaniku za nepozabni večer in odlično predstavitev Slovenije.

V soboto, 10. februarja 2001, smo kulturni praznik praznovali v društvu Slovenija Berlin, ki je s pomočjo učiteljice slovenskega dopolnilnega pouka **Lilijane Stajan in otrok** pripravilo lep kulturni program. Ob spremljavi harmonike **Alojza Kudra** je zaplesala mlada folklorna skupina. V programu je sodeloval tudi **moški oktet iz Slovenske katoliške misije**, ki ga uspešno vodi Franci Pukmeister. Program sta popestrila pevec iz cerkvenih zborov **Simona Seličanec in Niko Nikač**, ki sta zelo doživeto zapela Prešernovo Od železne ceste. Njun nastop je navdušil in ogrel dlani poslušalcev.

Program sta v slovenščini in nemščini odlično **povezovali Romana Guzaj in Simona Ipavec**. **Zbrane so nagovorili:** predsednica društva Anica Kraner, veleposlanik **Alfonz Naberžnik, Barbara John**, odgovorna za tujce pri berlinskem senatu, ter **župnik Dori**. Po proslavi je goste še dolgo v noč zabaval

ansambel **Slovenski expres iz Šoštanj**a.

Koncertni večeri v slovenski župniji

Nismo še pozabili odmevnega nastopa najboljše slovenske sopranistke Ane Pugar-Jerič, ko smo že čez nekaj dni imeli v gosteh mlado sopranistko in dve pianistki iz Prekmurja. Od petka, 16. februarja, do nedelje, 18. februarja, so se namreč v **slovenski župniji v Berlinu** odvijali **koncertni večeri**: prva dva večera za Slovence, v nedeljo za Nemce.

Koncertni večer je bil sestavljen iz dveh delov. Prvi del večera je obsegal klavirski koncert J. Brahmsa: 21 madžarskih plesov, ki sta ga štiriročno izvedli **Erna Lukač in Olga Kous**. V drugem delu, recitalu samospbevov, je **sopranistko Gabrijelo Bratina** na klavirju spremljala Olga Kous. Izvajali sta dela Brahmsa, Händla, Mozarta in Lajovic.

Vse izvajalke so bile odlične, Gabrijela je navdušila s svojim

Umetnica Ana Pugar-Jerič ni le odlična sopranistka, pač pa tudi prijetna sogovornica. Ob slovenskem kulturnem prazniku je s svojim nastopom obogatila Slovence v Berlinu.

glasom, Olga in Erna pa s štiriročnim igranjem na klavir. Tako lepo sta se ujemale, da je bilo videti, kot da ena pianistka igra s štirimi rokami! Vsa predanost izvedbi skladb se je odražala na njihovih obrazih.

Uživali so stari in mladi, tujci in domačini. Poslušalci so se spraševali, od kod Olgi toliko moči – kmalu pričakuje otroka – saj je nastopila v vseh kombinacijah. Poslušalci so odhajali domov obogateni, srečni in duhovno razpoloženi; skratka z res lepimi občutki.

Taki večeri so v slovenski župniji redkost, a je bil kljub temu odličen odziv. Koncerte je občinstvo dobro sprejelo in župnik je prepričan, da se je tudi v tej smeri nekaj premaknilo in bo v prihodnje še več takih priložnosti. Gabrijela je ob spremljavi Olge pri maši zapela nepozabno Schubertovo Ave Marijo. Še pri maši so lahko uživali vsi tisti, ki so šolske počitnice preživljali v Berlinu in niso odpotovali. Tudi tako so se obogatili in napolnili izpraznjene baterije za življenje!

Pustovanje

Na pustno soboto, 24. februarja 2001, smo se v velikem številu zbrali pri maši, pri kateri smo se spomnili **pokojnega Jožeta Webra**, ki je lani še praznoval z nami. Po maši smo se začeli zbirati v veliki dvorani, kjer je bilo že vse pripravljeno na začetek tradicionalnega pustovanja, ki ga je letos **organizirala podpredsednica ŽPS Marjanca Muhič** z ekipo pridnih sodelavcev. Vsak od njih je doprinesel nekaj novega in za goste je bilo res lepo poskrbljeno: od hrane in pijače, dekoracije dvorane, postrežbe, do plesa in zabave ... Dvorana je bila izredno lepo okrašena s slikami, ki sta jih prav

za to prireditev naslikala dva mlada slovenska umetnika, ki sta bila pri nas v Berlinu, to sta **Nika Oblak in Primož Novak**. Slike so bile prava poživitev in spomin na stare čase, na stare običaje šemljenja in izdelovanja pustnih mask.

Prireditev je imela naslov **Vesele maske**. Tudi krščanstvo je veselje, veselje do življenja, kar mnogim ne pomeni veliko, a smo s prireditvijo prav to hoteli pokazati. Da je bilo vzdušje res pravo, smo medse že tretjič **povabili ansambel Zasavci**. Fantje so stari mački in dobro vedo, kako je treba razigrati številno množico v maskah in brez njih! Stoodstotno jim je uspelo! Na zabavo je znova prišlo veliko Zasavcev. Bilo pa je veliko lepih, domiselnih, reprezentativnih mask. Pri odraslih je dobilo prvo nagrado **STRAŠILO**, ki ga je predstavljala **Jožica Bačovnik**, članica ŽPS. Pri otrocih je že drugo leto zapored zmagala mala **Selina Božič**, ki je bila oblečena enako kot njena mamica in je predstavljala **POM-LAD**.

Tradicionalno pustovanje v slovenski župniji je lepo uspelo, še posebej, ker je tudi v Berlinu zapadlo veliko snega, da smo se lahko kepali in ribali, da so pustne šeme uživale tudi v zimskih radostih!

Z obredom pepeljenja smo na pepelnico stopili v postni čas, čas priprave na veliko noč. Poskušali se bomo kar najbolje pripraviti.

M. M.

ESSEN

Oče, nauči nas moliti, je bila osnovna misel letošnjega katehetskega vikenda, ki ga je vodil naš diakon Čepлак v Niedermühlnu. Tu se srečujejo vsako leto od zadnje

Slovenec sem, Slovenec sem ...

V Niedermühlnu je resno in tudi veselo.

birme v letu 1998 mladi in njihovi domači. Duhovno srečanje je odprto tudi za vse, ki želijo poglobljati svojo osebno vero. Prav tako je bilo letošnje srečanje lepa priložnost za poglobljanje verskih skrivnosti ob molitvi očenaša. Naglica našega bivanja in tolikokrat poplitveno versko življenje, podprto z javnim mišljenjem, kliče k osebni poglobitvi vere, njenemu poznavanju in življenju iz veselega oznanila.

Vsakoletno duhovno srečanje je vedno v času pustnega vrveža. Priložnost več za "skok v globino", čeprav tudi pristnega veselja na srečanju ne manjka.

Naj že sedaj velja vabilo za prihodnje leto v "pustnem vikendu" ob peti obletnici katehetskih srečanj – vsem birmancem v letu 1998, vsem šolarjem, vsem njihovim domačim in vsem, ki želite "odriniti malo globlje"...

Ob dnevu mater in očetov

Različni datumi svetih maš po naših skupnostih so kar ves mesec marec sooblikovali spomine na naše matere in očete. Razmere tukajšnjega bivanja zaslužijo še več pozornosti, da izrečemo zahvalo Bogu zanje, za mnogo njihovega truda in napora. Naj jim priprošnja Matere Marije in varstvo sv. Jožefa, stebra družin, izprosita potrebnih milosti – zanje, za njihove otroke,

vnuke ... Ker so bila praznovanja v postnem času, smo jih temu primerno oblikovali. Vsaka skupnost je pripravila tudi razmišljanje ob križevem potu. In odprto naših src v letošnjem postu je z darovi namenjena Aninemu skladu – za družine z več otroki, kar se ujema tudi z našimi praznovanji.

Essen – prazniki med tednom

Liturgično bogati in med našim narodom še vedno zaznavni cerkveni prazniki, ki so vezani na datum, pridejo največkrat v čas med tednom. V Essnu smo jih pričeli obujati. Skupaj s tukajšnjo nemško župnijo smo že obhajali svečnico, pepelnico, praznik sv. Jožefa. Za novo obuditev praznovanja je obisk kar spodbuden. Da bi se nadaljeval ter pritegnil še nove rojake!

V okviru tukajšnje župnije smo sprejeli izziv, da oblikujemo eno uro češčenja Najsvetejšega ob dnevu celodnevne češčenja 20. marca. Lep odziv rojakov je dober pokazatelj za naprej. Sprejeli smo tudi že povabilo za sodelovanje ob farnem žeganju na god sv. Janeza Krstnika.

Umrl je Marijan JELER iz Essna

Svoj zemeljski del bivanja je pokojni Marijan, preizkušan v dolgih

Elias, zadnji novokrščenec ob izteku tisočletja

(Frankfurt) Kandidati za diakone med posvetilnim obredom

Novoposvečeni diakoni pri daritvenem oltarju

letih bolezni, sklenil v jutru Prešernovega dne, 8. februarja, star komaj 47 let. Preizkušan v notranjem trpljenju je prispel na vrh svoje Kalvarije. Naj mu naše molitve in spomin pri sv. maši pomagajo do doživetja večne velike noči, tam kjer ni več trpljenja in

Bojan Tavčar iz Hochheima, sicer tudi član župnijskega sveta in ministrant v Mainzu, ko je končal študij in bo treba najti zaposlitev in hoditi na delo. 23. januarja letos je z diplomskim izpitom uspešno zaključil svojo sedemletno študentsko dobo. Čestitamo!

“Sonce gor, sneg dol; svet’ Matija led razbija, če ga ni, ga pa naredi,” pravita dva slovenska vremenska pregovora in v letošnji zimi sta tudi dokazala, da ta ljudska modrost še kako drži. Bolj ko sonce pridobiva moč in daljša dan, bolj je v teh predpustnih in pustnih dneh zmrzovalo in snežilo. In ravno za pustno soboto, ko smo imeli v Frankfurtu pustno veselico, se je vremenska napoved o slabem vremenu, snegu in poledici uresničila.

Člani ansambla **Franca Veglja** iz Boršta pri Cerkljah ob Krki oziroma Župelevca pri Bizeljskem so bili kar 17 ur na poti do Frankfurta zaradi snega, poledice in prometnih nesreč. Kljub neugodnim vremenskim razmeram pa se je dvorana cerkve svetega Bonifacija v Frankfurtu kar dobro napolnila (tudi 150 in več kilometrov so prevozili nekateri). Ob dobri glasbi in okusni hrani je bilo vzdušje za vse prijetno. Člani ansambla so izbrali tri maske, ki so bile nagrajene s

steklenico sekta, kompletom čaja in čokolade ter enoletno naročnino za Našo luč; prav tako so seveda bile nagrajene vse otroške maske. Tudi letošnji dobiček smo namenili Slovenski karitas za njene potrebe in za slovenski župniji v Angliji in na Švedskem. Da pa bo tega dobička nekaj več, se moramo zahvaliti vsem prostovoljcem, ki so pripravljali in pospravljali veselico, pa tudi podpornikom, ki so prispevali krofe in pečenega odojka. Seveda pa sta imela največ skrbi in dela pri pripravi in pospravljanju veselice Marta in Karel Flajšman. Prišla je večina rednih obiskovalcev, bilo je kar nekaj novih obrazov, seveda pa smo tudi marsikoga pogrešali.

rem

INGOLSTADT

V nedeljo, 11. februarja, smo v Ingolstadt obhajali slovenski kulturni praznik. Bilo je nadvse slovesno. Ob 17.00 uri je bila maša s somaševanjem. Maševal je Polde Ovsenek skupaj s slovenskim župnikom iz Augsburga Joškom Bucikom in domačim župnikom Stankom Gajškom. Uvod v mašo smo začeli s pesmijo Toneta Kuntnerja Nedelja, ki jo je povedal

Pokojni Marijan Jeler

bolečine – v božjem ljubečem objemu. S to toploto mislijo v veri stojimo ob strani Marijanovim domačim.

AZ

FRANKFURT

“Res srečnejših ni ljudi, kakor smo študentje mi,” pravi študentska pesem. Tako nekako bo zdaj najbrž razmišljal sedemindvajsetletni diplomirani inženir elektrotehnike

(Frankfurt) Škof izroča diakonu Svetelju evangeljsko knjigo.

pesnik sam. Mašno bogoslužje so poleg ljudskega petja spremljali s svojim ubranim petjem še Kamniški koledniki z izvrstnim citrarjem Tomažem Plahutnikom. Po maši je bila kulturna prireditev v Slovenskem centru, ki so ga prizadevni župnijski sodelavci za to priložnost lepo uredili. Poudarek letošnjega obhajanja kulturnega praznika je bil na 200. obletnici rojstva Franceta Prešerna in deseti obletnici slovenske samostojnosti, vodilo prireditve pa je bil verz iz Prešernove pesmi Elegija mojim rojakom: "Zemlja kranjska, draga mati, kdaj bo utihnil najin jok?" Kulturni program so oblikovali slovenski pesnik in gledališki igralec Tone Kuntner ter Kamniški koledniki. Pesnik Tone Kuntner je začel z izborom domovinskih spisov Ivana Cankarja, nadaljeval s pesmimi svoje najnovejše pesniške zbirke Mati Slovenija, ki jo je posvetil deseti obletnici slovenske samostojnosti, svoj nastop pa končal s Prešernovo Elegijo mojim rojakom in Zdravljico. Kuntnerjev recital so povezovali koledniki z domovinskimi pesmimi. Navzoči

smo doživeli zares duhovno bogat kulturni večer.

Zato velja naša prisrčna zahvala vsem nastopajočim, prav tako tudi predsedniku društva Slovenija v svetu, Boštjanu Kocmurju, ki jih je pripeljal in tudi posredoval njihovo gostovanje. Zahvala in priznanje tudi vsem, ki so poskrbeli za goste in vsem, ki so vzorno spremljali kulturni program.

Stanko Gajšek

MANNHEIM

Župnik Jože Cimerman sedemdesetletnik

Desetega februarja je dopolnil sedemdeset let nekdanji župnik za Slovence v Mannheimu Jože Cimerman. Praznovanje se je začelo s sv. mašo v Öflingenu pri Bad Säckingenu v južni Nemčiji, kjer živi v pokoju. Z njim so somaševali še njegov prijatelj Stefan Hartmann, s katerim sta bila skupaj bolnišnična duhovnika, sosednji župnik Matthias Kirner ter dva njegova naslednika na slovenski župniji, Bogdan Saksida in Janez Modic. Asistiriral pa je tudi diakon Ferdinand Beising. Cerkveni zbor je ubrano pel na koro, v cerkvi se je zbralo kar precej ljudi, tudi nekaj

Slovencev, celo iz bližnje Švice so prišli. Po maši so mu seveda mnogi čestitali. Prvi ga je pozdravil predsednik župnijskega sveta nemške župnije, ki je bila njegova prva nemška župnija, zdaj pa še vedno pomaga, čeprav upokojen. Ostali Slovenci pa upamo, da ga bomo lahko kdaj pozdravili v svoji sredi in mu zaželeli še mnogo let. Več o njegovem življenju si preberite v intervjuju, objavljenem spodaj.

Kulturni praznik v Mannheimu

Slovensko društvo dr. France Prešerna iz Mannheima je v imenu vseh slovenskih društev iz Baden-Württenberga pripravilo skupno proslavo slovenskega kulturnega praznika. Tako smo bili v Mannheimu deležni kulturne prireditve, ki je sicer sami ne bi zmogli. Nastopili so kar trije zbori: moški pevski zbor Triglav iz Sindelfingna, mešani pevski zbor Slovenija iz Stuttgarta ter mladinska skupina Veneti iz Stuttgarta. Recitirali so otroci slovenskega dopolnilnega pouka iz Mannheima – Ludwigs-hafna, gospa Kos iz Mannheima je recitirala Prešernovo Vrbo, folklorna skupina Triglav iz Stuttgarta je odlično zaplesala belokrajnske plese, standardne slovenske plese pa je v gorenjskih narodnih nošah

Praznovanje kulturnega dne v Ingolstadtu.

Nastop otrok ob praznovanju slovenskega kulturnega praznika v Mannheimu.

Moški pevski zbor iz Sindelfingna je s svojim petjem polepšal kulturni praznik v Mannheimu.

odplesala folklorna skupina Mura iz Bönningheima. Prijetno je presenetil predstavnik mesta Maribor, ki je namesto govora raje odlično recitiral Prešernovo pesem in za to prejel zaslužen aplavz.

Po končani kulturni prireditvi je prišel na oder mlad, a uspešen ansambel Planet-X iz Stuttgarta, ki je navdušil številne obiskovalce, da so se veselo zavrteli.

Uspela prireditev, pri kateri so v glavnem nastopali gostje iz Stuttgarta, bo dala poleta tudi Slovencem iz Mannheima, da bi zmogli tudi sami pripraviti kako kulturno prireditev. Prva taka prireditev je predvidena za dan državnosti v juniju.

Janez Modic

MÜNCHEN

Za slovenski kulturni praznik so bili naši župljani in vsi Slovenci tega mesta povabljeni na slovesno prireditev v župnijski dom. Pesnik in dramski igralec Tone Kuntner ter glasbena skupina Kamniški koledniki so bili dovolj privlačen obet, da bo večer izzvenel v primerni slovesnosti in umetniškem vzdušju. In tako je tudi bilo.

Zbralo se je okrog 70 ljudi, ki so z zanimanjem prisluhnili izmenjavanju pesmi in govornice, umetniško podane besede iz slovenske kulturne zakladnice. Besedila je pesnik Kuntner povzemal po dveh velikanih slovenske besede, Ivanu Cankarju in Francetu Prešernu, in jih podajal pred nami v velikem zanosu in s sebi lastnim umetniškim darom.

Besede so bile skrbno izbrane na temo desete obletnice samostojne slovenske države in suverenosti našega naroda. Pred poslušalci so se razgrnile misli dveh velikih umetnikov, ki sta znala tako

Pesnik in dramski igralec Tone Kuntner v Münchnu

enkratno izraziti veliko spoštovanje do vsega preteklega v slovenski zgodovini, obenem pa njuna beseda tako neizprosno biča vse, kar je bilo in je še danes bolehnega v slovenskem narodu. "Kdor domovino zares ljubi, ta zna spregovoriti naravnost tudi besedo resnice, ki boli," je pojasnil igralec. Tone Kuntner nam je bral pesmi tudi iz svoje zbirke, ki je izšla prav ob 10. obletnici slovenske samostojnosti in ji je dal naslov Mati Slovenija. Poslušalci so začutili, kako pesnik, ki je stal pred njimi, nosi v sebi rahločutno spoštovanje do svojega naroda in njegove države, kljub temu da se mora zgražati nad nezrelostjo njenih prebivalcev in voditeljev ter neiskrenostjo, ki se pase po njej.

Tako lepega večera pa še ni bilo, so komentirali poslušalci potem, ko se je program izteklo in smo ostali skupaj, da bi se še osebno srečali z umetniki. Nismo dolgo zdržali le ob dobrih sendvičih in vinu. Koledniki so pritegnili s svojo pesmijo in v sproščenem vzdušju so zazvenele narodne viže vseh vrst. Spontano je nastal še drugi del kulturnega večera, ki je bil zaradi neposredne in sproščene družabnosti vseh še enkrat tako lep kot program.

STUTT GART

Kulturni praznik

KD Slovenija-Stuttgart je za letošnji kulturni dan pripravilo lepo praznovanje z geslom "Domovina, tebi v čast naj pesem naša zadoni prek zemlje do neba"!

Slovenska pesem iz mladih grl mešanega pevskega zbora Stanko Premrl iz Podnanosa (Št. Vida pri Vipavi) je zadonela v soboto, 3. februarja najprej pri sveti maši v **Bad Urachu**, ki smo jo obhajali skupaj z nemško župnijo. V nedeljo (4. feb.) dopoldne je zbor prepeval pri sv. maši v **Esslingenu – Mettingenu**. V tej župniji sta zelo aktivna zakonca Štefan in Jelka Fabčič, po rodu iz krajev, od koder prihaja ta pevski zbor. Pri organizaciji obiska sta prav onadva prevzela največjo skrb – skupaj z vodstvom društva Slovenija-Stuttgart ter našim organistom Damjanom Jejčičem in njegovo družino. V nedeljo popoldne je zbor prepeval pri slovenskem bogoslužju v **Stuttgartu** in po maši izvedel še zelo lep koncert slovenskih narodnih ter umetnih pesmi. Med koncertom je zbor predstavil svoje skoraj četrto stoletja trajajoče delovanje in z recitacijami Prešernovih pesmi obogatil naš kulturni praznik. Nastop smo podprli Izselsjensko društvo Slovenija v svetu, Svetovni slovenski kongres – Konferenca za Nemčijo in slovenski župniji Stuttgart ter Reutlingen.

V soboto, 10. februarja, pa je mladinska pevska skupina zastopala našo župnijo na skupnem praznovanju slovenskega **kulturnega praznika** v deželi Baden Württemberg, ki ga je organiziralo **KD France Prešeren iz Mannheimu**.

Majhna slovenska skupnost iz Heilbronna, v kateri se vedno kaj lepega dogaja.

O Slovencih v Italiji

Svetovni slovenski kongres – Konferenca za Nemčijo je v petek, 9. februarja, v okviru pogovornih večerov povabila na predstavitev življenja Slovencev na Tržaškem in v okolici. Gost večera in predavatelj je bil dr. Zvone Štrubelj, ki je bil deset let župnik na Opčinah pri Trstu in je sedaj na študijskem izpopolnjevanju v Tübingenu. Kot odličen poznavalec razmer med Slovenci v Italiji nam je postregel z mnogimi podatki in spoznanji, kako preživeti v okolju, ki ni le nenaklonjeno ohranjanju jezika in kulture (manjšine), ampak celo agresivno napadalno ... Ta večer smo spregovorili tudi o dogajanju v domovini po zadnjih volitvah in o

vkjučevanju Slovenije v Evropsko zvezo.

Podobne večere naj bi organizirali vsaj štiri- do šestkrat na leto.

Pust širokih ust

Slovenska skupnost v Heilbronnu je sicer majhna, toda med temi so nekateri zelo prizadevni in delavni. Decembra so zelo lepo pripravili adventni večer in miklavževanje, sedaj pa še pustni večer. Gospe Milena Movrin ter Silva Habič poskrbita za hrano in pijačo, g. Fredi Anclin je sam s svojimi harmonikami ter elektronsko spremljavo igral kot cel ansambel. Ob taki priložnosti pa ne manjka tudi skupnega petja, kar da večeru še poseben slovenski pečat.

Med mladimi pevci iz Podnanosa so tudi glasbeniki, ki poskrbijo še za prijetno zabavo.

KD Slovenija Stuttgart je na pustno soboto uspešno organiziralo prireditve. Tokrat je bilo praznovanje v Esslingenu. Poleg zanimivih mask, med katerimi so bile najboljše nagrajene (ocenjevala jih je strokovna žirija, sestavljena iz treh kuharic), je vsekakor treba omeniti nastop rokohitca Martina Bukovška, pevskih skupin Prijat'i in Veneti ter ansambla PLANET-X, ki je ves večer uspešno privabljal na plesišče staro in mlado.

Š V I C A

AMRISWIL

Boleče je med slovenskimi rojaki v Amriswilu in okolici odjeknila vest o smrti Cirila POVŠIČA. V Švico je prišel leta 1969 in vseh teh dobrih trideset let preživel v Amriswilu. Na svoj petdeseti rojstni dan je prestopal operacijo na srcu. Zaradi zdravstvenih težav je bil invalidsko upokojen, dokler ni letos, 12. februarja, podlegel zaradi srčnega infarkta v šempetrski bolnišnici pri Novi Gorici. Pokopan je v svojem rodnem Čepovanu, kjer se je rodil 5. marca 1931 in kjer je še vedno z vso zavzetostjo in ljubeznijo urejal dom. Nadvse je bil navezan na svojo rodno vas, ki se stiska v kraškem dolu med Banjščicami in Trnovskim gozdom. Žal mu ni bilo dano, da bi užival sadove svojih žuljev. Sredi dela je omahnil v smrt. Vsaj umrl ni na tujem in pokopan je doma ...

V Amriswilu je spoznal Štefko STEINBACHER, doma iz Slovenske Bistrice. Leta 1975 sta se poročila. Vestno je opravljal svoj poklic mizarja. Po sedmih letih zakona sta v Ljubljani posvojila pet tednov starega Simona.

Pokojni se je rad družil s svojimi rojaki tako v slovenskem društvu kot pri slovenski sv. maši.

Ko smo se za Cirila ob njegovem 70. rojstnem dnevu zbrali pri oltarju in za pokoj njegove duše darovali sv. mašo, je njegova žena Štefka v zahvali, prebrani pri sv. maši, med drugim zapisala:

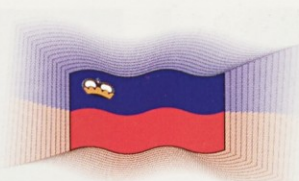
“Oči le lastne je zaprt, / da se po trudu in po boju / oddahne v blaženem pokoju. / Ne, ni umrl. / Še vedno je med nami.

Meni pa so prihajale v spomin Cankarjeve besede, ki je v svoji črtici “O, domovina, ti si kakor zdravje!” zapisal: “Ljudje božji, bratje, domovino sem imel in zdravje; ko sem oboje izgubil, so izpregledale moje oči in so videle, da sem imel zdravje in domovino ... Pokažite mi, bratje, kje je jama, izkopana!”

p. Robert PODGORŠEK

Pokojni Ciril Povšič

L I H T E N Š T A J N

Angela Wachter - Jekovec

je umrla 5. januarja 2001 na bolniškem oddelku doma za starostnike v Vaduzu/FL v 86. letu starosti. Pogreb je bil 9. januarja 2001 na pokopališču v Schaanu, v Kneževini Lihtenštajn.

Pokojna se je rodila 25. septembra 1915 na Lužah pri Kranju v šenčurski župniji, v vasi, ki leži v severnem delu Kranjskega polja ob cesti Visoko - Cerklje na Gorenjskem, v kmečki družini. Osem otrok je bilo pri hiši, štirje bratje in štiri sestre. Trije bratje so padli med vojno, dva sta pokopana v Rogu. Doma so imeli gostilno in Angela je uspešno končala gostinško šolo. Ko je kot 23-letno dekle prišla v Lihtenštajn, ni nameravala ostati v tujini. Kot mnogim je tudi njej druga svetovna vojna prekrizala načrte. Leta 1943 se je poročila z Lihtenštajncanom, ki je bil po materi slovenskega rodu. Rodilo se jima je sedem otrok, šest sinov in ena hči. Poprijela je za sleherno delo, služila na kmetih, delala v gostinstvu, v avtodelavnici moža in na bencinski črpalki, opravljala taksi službo in imela avtošolo. Leta 1966 se je uresničil njen življenjski sen: kupila je hotel Post in pričela delati na svojem. Strežno osebje je bilo v glavnem iz Slovenije. Hotel Post v Schaanu pa je nudil streho in okrepičilo neštetim slovenskim potnikom, ki so se kar s celimi avtobusi ustavljali pri teti Angeli, kot smo jo vsi klicali. In teta Angela je

Pokojna Angela Wachter - Jekovec

slehernega sprejela odprtega srca in razširjenih rok. Nam je bil to drugi dom, sedež slovenskega društva "Dr. F. Prešeren", pokojnica pa je bila dosmrtna častna predsednica društva. In tako je bilo vseskozi, dokler ni vmes posegla bolezen. Postala je legenda slovenstva v Kneževini Lihtenštajn, hotel Post pa je odmeval od slovenske besede in slovenske pesmi.

Še več, pri njej so našli streho tudi begunci, ki jih je vojna vihra na Balkanu pregnala z njihovih ognjišč. Eden izmed njih mi je rekel, da ona zanje ni samo tega Angela, ampak tudi oče in mati in brat in sestra ... Tudi sam – kot slovenski duhovnik – sem bil vedno dobrodošel gost in imel stalno vso oskrbo skupaj s prenočiščem zastonj.

Ni poznala bolezni. Leta 1993 pa so ugotovili oslabeledost srca. Na binkoštno nedeljo, 23. maja 1999, jo je prizadela možganska kap. Vmes si je še toliko opomogla, da je še zadnjič obiskala svojo domovino in poromala na Brezje.

Pokojna teta Angela je bila in ostala verna Slovenka z dušo in telesom. Tudi njeni otroci so radi zahajali v Slovenijo. Pogrebne obrede je v celoti opravil domači župnik v nemškem jeziku, le pri grobu smo

zmloli očenaš v njenem maternem jeziku, čeprav nam niso niti tega dovolili, po krsti pa sem ji molče posul slovenske zemlje, ki jo je od doma prinesel njen brat.

p. Robert

Š V E D S K A

Tistega 17. januarja 2001 je bilo pri Tomažičevih v Göteborgu veselo, saj so se ob slavljenci Roži zbrali vsi njeni ožji sorodniki: ata Tomo in mama Silva ter sestri Ana in Liljana z družinami in seveda Rožini hčeri Ana-Kristina in Gabrijela, pa tudi njeni znanci. Kaj nas je zbralo ob mami Roži? Na god sv. Antona, opata je "naša Roža" slavila svoj 55. rojstni dan. Njena ljubeznivost in služenje v evangelijskem smislu, njeno veselje in tista evangelijska preprostost nas je zbrala, da se Roži zahvalimo za vso ljubezen in dobroto, ki smo je vselej deležni, ko se zberemo pri njih.

Ko smo se veselili in skupaj praznovali, ji izročali darila, je tudi mama Roža vzela lep šopek rož in ga podala svoji mami Silvi s temi besedami: "Lahko je biti rojen, ampak roditi ni tako enostavno. Čestitam, draga mama, da si pred toliko leti postala tudi moja mama!" Kako prisrčen je bil objem slavljence in njene mame in kako lep zgled nam je vsem dala mama Roža. Ta zgled bi nam moral postaviti vprašanje: Koliko in kako mi spoštujemo svoje starše?

Spoštovana slavljenska Roža Tomažič, naj vas Bog ohranja v zdravju in veselju, ki ga znate širiti okoli sebe, kot sonce širi svoje žarke in z njimi ogreva vsa živa bitja! Naj vas dobri Bog blagoslovja in živi na mnoga blaga leta, roža Marija pa naj vas in vso vašo družino varuje. Bog plačaj vam in vašemu dragemu možu Vinku ter vsej vaši družini, posebej tudi za požrtvovalno ljubezen, ki jo izkazuje naši misiji na Švedskem!

Čestitke slavljencema **Francu Gregorcju in njegovi ženi Ingrid** ob 40-letnici skupnega zakonskega življenja. Lansko, jubilejno leto sta praznovala obletnico svoje oblube, ki sta jo dala drug drugemu leta 1960. Tam v Trollhättanu, v smeri iz Göteborga proti Oslu, sta si s svojimi pridnimi rokami in skupno zvestobo zgradila lep dom in družino naša jubilanta Franc in Ingrid. Žal je daleč, da bi se redno srečevali, je pa kdaj priložnost, in to posebej poleti, ko smo na primer pred dvema letoma meseca julija tri dni vandrali čez Pohorje. Če le moreta, se tej naši družini rada pridružita. S tem kažeta svojo mladostno svežino in ljubezen do lepe slovenske narave. In ker je malo takih, ki vztrajajo na poti zakonske zvestobe, toliko bolj zaslužita iskrene čestitke za dober zgled, ki ga dajeta tudi mlademu rodu.

Krsti: V mesecu januarju, prav na praznik sv. treh kraljev, je bila prva krščena v cerkvi Kristusa Kralja v Göteborgu **Natalie Daniella Vejnoviž**, po mami Tanji Sajovic tudi naša rojakinja. Ob novokrščenki se je zbralo precejšnje število sorodnikov, ki so lepo sledili celotnemu obredu sv. krsta.

Prvo soboto v mesecu februarju pa sta **družini Geld in Zupančič** prinesli svoja otroka k sv. krstu.

Jonatan Aleksander, jaz te krstim ... in **Martin Jožef**, jaz te krstim, v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen. Veliko navzočih je skupaj s starši in botri potrdilo dejanje sv. krsta z besedo Amen.

Dragi starši in botri! Kar ste pri krstu obljubili, naj vam Bog da moč in razsvetljenje, da boste to svojo pomembno nalogo mogli tudi izpolniti. Cerkev vam je vselej odprta. Kakor sta sv. Jožef in Marija šla z Jezusom v jeruzalemski tempelj, tako tudi vi pripeljite svoje otroke v cerkev. In če se zгоди, da se vaš otrok zgubi, vam daj Bog milost, da ga najdete v božjem svetišču, v cerkvi, kakor sta našla Jezusa njegova Mati Marija in krušni oče sv. Jožef!

In memoriam Jožetu Zupančiču

Jože Zupančič je bil rojen vernim kmečkim staršem 6. januarja 1938 v Baragovi župniji, v kraju Dolenje Selce pri Dobrniču na Dolenjskem. Družina Zupančičevih je bila povezana s Cerkvijo, saj je poleg vseh obveznosti življenja v župniji mama včasih tudi pomežnarila pri tamkajšnji kapelici. Jože je bil drugi izmed sedmih otrok. Tretji brat Franc je umrl še kot otrok. Najnežnejša leta so bila zaznamovana z grozotami II. svetovne vojne, ki se je globoko zapisala v njegovo srce. Vendar je bil Jože vedno vesele narave kljub vsem križem, ki so mu bili v življenju naloženi že od rane mladosti. Toda prav družina mu je bila varno zavetje in studenec, kjer je pil vrednote slovenstva in kjer je dobil izkustvo Boga. Vse to mu je pomagalo živeti življenje kristjana in zavednega Slovenca.

Jože je obiskoval osnovno šolo v Baragovi hiši, kjer je bila takrat

vaška šola. Po osnovni šoli se je takoj zaposlil med drugim v Litostrouju, kjer je delal eno leto, nazadnje pa je bil zaposlen pri SAP-u – Ljubljana med leti 1961 do 1965. Od tam ga je pot ob koncu leta 1965 popeljala na Švedsko v Stockholm. Ko si je uredil vse potrebne listine za bivanje na Švedskem, se je za nekaj časa zaposlil v Volvu v Göteborgu. Nato je nekaj let delal v Kinna v tekstilni tovarni. Tam sta prišla za njim tudi žena Darinka in sin Milan. Leta 1970 so se preselili v Surte pri Göteborgu, kjer so si ustvarili svoj dom. Tam sta privekala na svet še Jože in Silva. Tako je življenje otrok obogatilo družinsko skupnost, kjer so živeli v lepem vzdušju. Tukaj se je zaposlil v steklarni PLM. Ko so steklarno zaprli, sta se z ženo Darinko zaposlila v tovarni keksov v Kungälvu, kjer je delal do svoje upokojitve. Dobrih 22 let je bil zaposlen v tej tovarni. Ker je imel delovno poškodbo kolkov, je bil predčasno upokojen. Pred nekaj leti je moral na operacijo, ki jo je dobro prestal in se ponovno postavil na svoje noge.

Toda Gospodar življenja je imel svoje načrte tudi z njim. Stari slovenski pregovor pravi: "Kadar je najlepše, pojdi domov." Kakor da se ni smel dalj časa veseliti ob vnukih in vnukinjah in vsaj malo uživati življenja v letih zasluženega pokoja. Gospodar življenja ga je stavil še na eno kratko preizkušnjo. Isti večer, ko sta se sin Jože in žena Katarina skupaj z botroma pripravljala na Martinov krst v Slovenski misiji, je moral ob pomoči hčerke Silve na hitro v bolnico. Zvečer so ga odpeljali na težko in zahtevno operacijo, ki je trajala osem ur in pol. Zdravniki so opravili herojsko delo in nekako Jože-

tovo stanje stabilizirali. Naslednji dan ob pol petih zjutraj ga je slovenski duhovnik mazilil in mu podelil papežev odpustek, seveda v upanju, da ga Bog še ohrani njegovim. Toda v ponedeljek, 29. januarja ob pol dvanajstih, je umrl v krogu svojih domačih v bolnici v Kungälvu. Kmalu je bil tam tudi slovenski duhovnik, ki je skupaj z domačimi zmolil molitve ob smrti rajnega moža in očeta Jožeta.

Naj dragi brat Jože počiva v Kristusovem miru in naj v švedski zemlji čaka vstajenja od mrtvih in poveličanja! Vse, kar je dobrega storil za Kristusovo Cerkev, za slovenstvo, predvsem pa za svojo družino, naj dobri Bog bogato poplača in naj mu bo mili sodnik. Jože, hvala vam za vse lepo, kar smo smeli doživeti z vami! In na svidenje v nebesih! Ker ste bližje Bogu, prosite za vse nas, ki ostajamo tukaj na zemlji, da bomo čuječi v življenju, v hoji za Kristusom in v službi sočloveku ter da bomo nekoč srečno prišli v nebesa. Sicer daleč od doma, simbolično v rodni grudi, ki so jo ob tej priložnosti prinesli od doma, zato toliko bolj: Počivajte v miru!

Dragi Jože, množica navzočih (toliko rojakov – okrog 350 - slovenski dušni pastir še nikoli ni videl skupaj zbranih v cerkvi) pri pogrebni sv. maši je priča, da so vas ljudje poznali in imeli radi. Od vas so se prišli posloviti in vam zaželeli: Srečno nad zvezdami! Prosite za nas, da bomo živeli trezno in odgovorno drug do drugega, predvsem pa do samega sebe, da bomo nekoč smeli v nebeško domovino.

Vaš Zvone Podvinski

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Spored našega bogoslužja: Vsako prvo nedeljo v mesecu – ob 8.30 v cerkvi sv. Kornelija v Heerlerheideju na Nizozemskem (Heerlen), drugo nedeljo v mesecu ob 9. uri v italijanski cerkvi Hoevenzavel v Genku, ob 10.45 v zimski kapeli cerkve sv. Barbare v Eisdnu.

Na veliko soboto bo **blagoslov jedil:** 14.00 v Našem domu v Genku, 15.00 pri Pušnikovih – Opglabbeek, 16.00 v Slovenski misiji v Eisdnu, 18.00 – Heerlerheide – NL – stranska kapela cerkve sv. Kornelija.

Velika noč: Vstajenska maša, pri kateri poje zbor Slomšek – v cerkvi sv. Barbare v Eisdnu ob 6.00, (po maši velikonočni zajtrk v SKM): ob 7.30 velikonočna procesija ob sodelovanju zbora Zvon in kraljevske godbe v Heerlerheideju; na **velikonočni ponedeljek** ob 9.00 v italijanski cerkvi v Genku, (po maši velikonočni zajtrk v Našem domu).

Postna akcija letos – za Karitas v Sloveniji – za najbolj pereče potrebe – morda za obnovu po naravnih nesrečah.

FRANCIJA

PARIZ

Duhovna obnova za velikonočne praznike:

Duhovno obnovo in liturgijo med velikonočnimi prazniki bo vodil oče Mari-Jozef Osredkar, ki je naš dolgoletni prijatelj in znanec.

Cvetna nedelja: Začetek duhovne obnove **ob 16. uri.**

Tema: Kristusov zmagovalni vstop v Jeruzalem in naše veselje in veri.

Veliki četrtek: Začetek duhovne obnove **ob 19. uri.**

Tema: Duhovnik je božje orodje v zakramentalnem življenju za vsakega kristjana. Sveta maša bo **ob 20. uri.**

Veliki petek: Začetek duhovne obnove **ob 19. uri.**

Tema: Kristusovo trpljenje je izziv za sodobnega človeka. Liturgija velikega petka **ob 20. uri.**

Velika sobota: Začetek duhovne obnove **ob 20. uri.**

Tema: S svetim kustom se vcepjamo v božjo bit. Sveta maša **ob 21. uri.**

Velika noč: Sveta maša **ob 17. uri.**

Vse liturgične dneve med velikim tednom bo priložnost za spoved.

CHILLEURS AUX BOIS

Skupna maša bo na velikonočni-vizemski-ponedeljek ob pol enajstih v župnijski cerkvi. Eno uro pred mašo bo priložnost za zakrament sprave. Pridite malo prej, da bomo pripravili pesmi in liturgijo. Vsi vabljeni!

MÉRICOURT

Velikonočni prazniki:

Cvetna nedelja: sv. maša **ob 10. uri.**

Veliki četrtek: sv. maša **ob 20. uri.**

Veliki petek: liturgija velikega petka **ob 15. uri.**

Velika sobota: sv. maša **ob 20. uri.**

Blagoslovitev velikonočnih jedil **ob 11. uri.**

Velika noč: sv. maša **ob 10. uri.**

Vse dni med velikim tednom pred sv. mašo bo priložnost za zakrament sprave. Vse dni bom obiskoval bolne in starejše ljudi po domovih.

NEMČIJA

MÜNCHEN

Nedeljska maša je v cerkvi Svetega Duha blizu Marienplatzta ob 16.30 h. Na prvo nedeljo v mesecu je pol ure pred mašo skupna molitev za duhovne poklice in mir na svetu. Pol ure pred mašo je spovedovanje.

Sv. maše v župnijski kapeli bodo:

prvi petek, 6. aprila sv. maša in križev pot ob 19.00.

Veliki teden:

Veliki četrtek, 12. aprila, ob 19.00. **Veliki petek,** 15. aprila, obredi tega dneva ob 15.00.

Velika sobota, 14. aprila, vigilija in vstajensko bogoslužje ob 22.00. Blagoslov jedil bo že ob 19.00 in drugič po obredih zvečer.

Velikonočni ponedeljek, 16. aprila, je nezapovedan praznik, sv. maša bo ob 19.00.

Pouka v župnijski šoli v aprilu ne bo.

WALDKRAIBURG

7. in 21. aprila ob 19. uri v župnijski cerkvi Kristusa Kralja. V maju 5. in 19. ob 19.00.

ROSENHEIM

8. in 22. maja ob 11.15 v cerkvi ob pokopališču.

FREILASSING

1. aprila in 13. maja ob 16. uri v cerkvi sv. Ruperta.

STUTTGART

Svete maše aprila in maja:

STUTTGART: Sv. Konrad: 1., 8., 12. (vel. čet. ob 19.00), 14. 4. (vel. sobota ob 22.00), 15. (VEL. NOČ) in 29. aprila ter 6., 13. in 20. maja, **ob 16.30.**

BÖBLINGEN: Sv. Bonifacij: 1. aprila, **ob 9.45!**

SCHW. GMÜND: kapela sv. Jožefa: 8. aprila in 13. maja, **ob 9.30.**

SCHORNDORF: kapela-sestre: 15. aprila (v. noč) in 20. maja, **ob 8.45.**

AALEN: Sv. Avguštin: 15. aprila (v. noč), in 20. maja, **ob 11.00.**

28. 4. ob 18.00 sv. maša v cerkvi sv. Marije in nastop mladinskega zbora iz Murske Sobotne.

HN-BÖCKINGEN: Sv. Kilian: SOBOTA: 28. aprila in 26. maja, **ob 17.00.**

OBERSTENFELD: Srce Jezusovo: 22. aprila in 27. maja, **ob 9.00.**

ESSLINGEN: Sv. Elizabeta: 22. aprila in 27. maja, **ob 17.00.**

SLOVENSKI DOM: Župnijska pisarna je odprta: torek in petek, od 9.00 do 12.00, torek, sreda in petek tudi od 16.00 do 19.00, ter vedno po maši oz. po dogovoru.

SOBOTNA ŠOLA: Stuttgart: 7. in 28. aprila ter 5. in 19. maja, od 10.00 do 12.00.

Böblingen: 1. aprila in 5. maja, po maši!

1. 4. bo sv. maša v Böblingenu skupaj z nemško župnijo **ob 11.00**, nato skupno kosilo!

BLAGOSLOV VELIKONOČNIH JEDI:

14. 4.: Böblingen ob 14.00, Esslingen ob 16.00, Stuttgart ob 18.00.

VELIKONOČNA VIGILIJA-14. 4. ob 22.00 skupaj z nemško župnijo

28. 4. nogometna tekma (turnir) – piknik z mladimi iz Slovenije: Murska Sobota, zvečer ob 18.00 maša in nastop v Marienkirche v Aalenu.

29. 4. poje pri maši v Stuttgartu mladinski zbor iz Murske Sobotne.

1. 5. ob 15.00: Smarnice – Hohenrechberg.

13. 5. materinski dan

24. 5. (VNEBOHOD) – 27. 5.: romanje na grob sv. Cirila v Velehrad na Moravsko z ogledom **Prage** ... Predprijava že zbiramo!

REUTLINGEN

Bad Urach, St. Josef: 21. in 28. aprila (izjemoma!) in 5. ter 19. maja, **ob 17.00.**

Pfullingen, St. Wolfgang: 8. in 15. aprila (VEL. NOČ!) in 13. ter 27. maja, **ob 17.00.**

Göppingen, St. Joseph: 1. aprila, **ob 15. uri.**

Hohenrechberg: 1. maja, **ob 15. uri.**

Pisarna: Krämerstr. 17 je po dogovoru odprta ob četrtek ob 15.00 do 18.00.

Konzularni dnevi – Stuttgart, Sophiestr. 25/II:

1. in 3. četrtek v mesecu, (9.00-12.30 in 13.00-16.00). Tel.: 089/ 543-98-19.

Ivan Malavašič:

POŠTAR VINKO

Seveda, tudi njej je nosil pošto. Če je bila doma in je imel kaj zanjo, je potrkal na vrata in ji izročil, če pa je bila v službi, je dal na okno. Ponavadi ni bilo, razen kakšne položnice, ničesar. Spomnil pa se je, da ga je že večkrat vprašala, če ima zanjo pismo in vedno se mu je zdelo, da je razočarana, ker ga ni imel.

“Če me bo še kdaj vprašala za pismo, se bom pa pozanimal, kakšno pismo pričakuje, morda bi ji lahko pomagal.”

Novo leto 1950 so že praznovali, kakor že kdo in zima je zagospodarila po deželi. Že nekajkrat je moral Vinko peš v Vrbovje, da je tam dvignil pošto za vse, katerim jo je raznašal. Zložil jo je v torbo tako, kakor bo obiskoval hiše, da ne bo kaj pozabil in bi tako moral opraviti kakšno pot še drugič. In spet je lahko videl, da za Jerico – tako ji je bilo ime – ni nobenega pisma.

“Morda me pa danes ne bo spraševala po njem, mogoče je že pozabila ali pa je popolnoma obupala nad tem, da bo končno le prišlo. Lahko da danes dela dopoldne in je ne bo doma ...?”

Pa je bila in že je hotel iti mimo hišice, kjer je stanovala, ko ga je poklicala:

“Vinko, kaj zame ni ničesar? Pismo pričakujem.”

“Ne, ni ga ... Prinesel bi, če bi bilo.”

“Pa vseeno stopi sem. Čaj sem skuhal, ker sem mislila ... Vem, da je mraz in se ti bo prilegel.”

“Veliko imam še za obiti in ker se ne da s kolesom ...”

“Ena minuta več ali manj, to se ti ne bo veliko poznalo!”

“Saj, navsezadnje, res je hladno, doma me pa tudi nihče ne čaka ...”

Šele potem, ko je že sedel za njeno mizico, je pomislil, da bi jo lahko vprašal, kakšno pismo pričakuje in če ji pri tem lahko pomaga. Pa je spet pomislil, da to ne bi bilo najbolj primerno, saj bi prav lahko rekla, kaj ga briga – in še prav bi imela.

Pa je tedaj sama spregovorila:

“Gotovo se ti zdi čudno, zakaj sem te kar nekajkrat vprašala, če si mi prinesel pismo, ki ga pričakujem. No, lahko ti povem, da ga niti ne pričakujem več, ker se vse bolj zavedam, da ga nikoli ne bo – sicer pa mi je tudi vse bolj vseeno ...”

“Tako ...”

“Veš, zdi se mi, da sem ti dolžna pojasniti to moje nadlegovanje in spraševanje. Ja, pričakovala sem ga od nekoga, ki mi je svoj čas obljubljal gradove v oblakih in jaz sem bila tako neumna, da sem mu celo verjela. Toda on je imel druge načrte ... Ko je videl, da jih ne bo dosegel, ga ni bilo več blizu. Ko sem ga zgodaj jeseni slučajno srečala v Vrbovju, se je izgovarjal, da ima trenutno toliko dela, da nima časa, da bi me obiskal; niti za pošten pogovor in pojasnilo ga tedaj ni imel ... Obljubil pa mi je, da mi bo v kratkem pisal in v pismu vse pojasnil. Tega pisma pa najbrž nikoli ne bo. Saj bi mu morda sama pisala, pa nimam njegovega naslova. Zdaj se mi je že posvetilo, zakaj mi ga ni poslal ...”

“Tako je to! Hudo je ...”

“Kaj vem ... Zdaj je tako, da sem bolj jezna kot pa žalostna. Neumno se mi zdi, da sem se sploh pogovarjala z njim. Saj se mi je že od začetka zdel nekam lahkomišeln in neresen, toda govoriti je znal, kakor da bi rožice sadil in mi je nekoliko zavrtel glavo. Zdaj pa mislim, da je spet taka, kot mora biti. Oprosti, ker te morim s temi svojimi težavami, če smem temu tako reči.”

“Da živi v Vrbovju, tako si omenila – morda ga pa poznam ...?”

“Feliks mu je ime in Traven se piše ...”

“Ja, glej no, res ga poznam in še pri nas je bil v službi.”

“Je bil?”

“Bil, ker je jeseni dal odpoved in odšel nekam na Štajersko. Ne bi vedel kam, saj tega niti ni hotel povedati. Toliko vem, zdaj pa res moram iti, da ne bodo ljudje godrnjali, češ da prihajam tako pozno.”

“Le pojdi! In hvala za vse kar, si mi povedal in hvala, ker si si vzel čas in me poslušal. Odslej te ne bom več spraševala po pismu, saj vem, da ga ne bo in če povem po pravici, mi tudi ni več zanj.”

Pa se ni počutil najbolje, ko je odhajal, saj ji je zamolčal, da se je Feliks tam na Štajerskem nekje tudi oženil, vsaj tako je pripovedoval, preden je vzel slovo od Vrbovja.

“Morda pa je tako še bolje!”

Tistega pisma res ni nikoli dočakala, a ji zato ni bilo nikdar žal.

Vinko pa se je od tistega časa večkrat ustavil, če jo je videl kje ob hišici, četudi ni imel zanjo nobene pošte. Spregovorila sta besedo ali dve, kakor dva dobra znanca, ki si zaupata.

Nekega dne pa si je moral Vinko priznati, da čuti do nje nekaj več kakor pa do vseh drugih, ki so mu tudi prijatelji ali prijateljice. Da, čedalje bolj se ga je oklepalo tisto čustvo, katerega se je do tedaj tako branil.

“Le kakšen pomen naj ima to! Da bi se navezal na nekoga, ki mu ne morem ponuditi tako rekoč ničesar? Mar ne bi bilo zanj bolje, če dobi nekoga, ki nekaj ima, nekaj več od te borne plače, ki jo dobivam in ki komaj zadostuje za moje potrebe? In še napol sem sposoben za delo zaradi te roke ... Ha in pa navsezadnje, le osmešil se bom, če se bi začel vrteti okoli nje, saj se ona prav gotovo ne bi želela pogovarjati o kakšnih resnih stvareh s človekom, ki nima takorekoč ničesar. Le smejala bi se mi in drugi, ki bi za to izvedeli, še bolj.”

In tako jo je le prijazno pozdravljaj, ko je šel mimo in spregovoril kakšno besedo o vremenu, tako kakor z vsemi, ki jih je dan za dnem obiskoval in srečeval.

Toda ni bilo tako, kakor je načrtoval. Tistega čustva, ki se je naselilo v njegovem srcu, ni mogel pregnati, pa če se je še tako trudil. Nasprotno, čedalje močnejše je postajalo in tako ga je prevzelo, da skoraj ni bilo trenutka, da ne bi mislil nanjo. To pa je bilo še toliko bolj mogoče, ker je bil ob večerih sam. Saj, če bi se s kom pogovarjal, morda bi vsaj tedaj pozabil ...

“Tole se pa mora na neki način končati, končati tako ali tako. Ne morem drugače, kakor da ji povem, potem pa naj bo, kar bo. Če se mi bo smejala, bom pač šel naprej in bom vsaj vedel, pri čem sem.”

Toda čeprav je že večkrat sklenil, da se naslednji dan

(Mannheim) Blagoslov jedil

ustavi pri njeni hišici in ji pove, kaj čuti do nje, se je vedno zadnji hip premislil.

Tisti teden proti koncu novembra je delala dopoldne in je bila hišica tedaj, ko je hodil mimo, zaklenjena. Tisti večer sredi tedna se je odločil:

“Pismo ji napišem, pismo, ki ga je toliko časa čakala. Zdaj ga bo dobila, čeprav od drugega. Potem se bo tudi pogovoriti lažje, saj bo vedela za moje misli in čustva.”

In kakor je sklenil, je tudi naredil. Še tisti večer je napisal pismo in ga naslednji dan dal na njeno okno.

Naslednji teden ni bilo zanjo nobene pošte in tako je vsak dan hodil mimo njene hiše, ne da bi se ustavil; nje pa tudi ni bilo kje zunaj, saj je bilo hladno. Mrzel veter je pihal navzgor po dolini in v takem vremenu se je najbolje zadrževati v sobi ob toplo zakurjeni peči.

Vinko pa je to razumel tudi nekoliko drugače. Pomislil je, da se skriva pred njim in to zato, ker ji je nerodno, da bi mu povedala, kako nemogoča je zanjo njegova ponudba ali kakorkoli je že to imenoval.

“Neumen sem bil, da sem se osmešil! Vsak dan se vozi v službo in tam srečuje mnogo fantov, ki ji prav gotovo pihajo na dušo, saj je lepa in postavna. In ti fantje so tudi enaki njej, polni energije, zdravi in krepki, jaz pa sem napol invalid in navaden poštar, ki stanuje v tisti kolibi, ki jo po krivem imenujem hiša.”

Od tedaj je zelo pazil, da ne bi prišel z njo v stik. Še dobro, da ni dobivala veliko pošte. Če pa le, jo je tako-rekoč skrivaj položil na njeno okno, čeprav je vedel, da je doma.

Ja, Vinko je bil vse bolj prepričan, da se je pri Jerici le osmešil. Toda čeprav je skušal na vse skupaj pozabiti, se mu to ni posrečilo. Čez dan, ko se je pogovarjal z ljudmi, ko je hitel od hiše do hiše, mu je to še kolikor toliko uspevalo, toda zvečer, ko je bil sam ...

(Stuttgart) O Slovencih na Tržaškem nam je veliko povedal dr. Zvone Štrubelj.

Po novem letu je že bilo in na koledarju, ki ga je dobil na pošti, je pisalo, da je v deželi že leto 1951.

Tam pred novim letom je sneg, na Vinkovo veselje, skopnel. Zdaj se je lahko vsak dan vozil s kolesom, kar mu je zelo olajšalo in tudi skrajšalo delavnik.

Kopno cesto pa ni koristil le on, ampak se je te ugodnosti poslužila tudi njegova sestra Ivanka. Tisto nedeljo po novem letu je kar nenadoma potrkala na njegova vrata.

“Ti si, le kako ...?”

“S kolesom, saj je cesta kopna, kar prav gotovo veš, saj si vsak dan na njej. Vsak dan pa si tudi v Vrbovju, toda pri nas te že dolgo ni bilo, čeprav se voziš tako-rekoč mimo. Smo se ti mar kaj zamerili?”

“Ne ne, le zakaj naj bi se mi? Le vedno se mi tako mudi ... Zdajle pozimi je dan tako kratek in kadar moram peš, se rado zgodi, da sem doma šele o mraku.”

“Zdaj pozimi bi prav lahko včasih prenočil pri nas in si prihranil pot domov in zjutraj nazaj. Sicer pa kakor hočeš, tvoja volja!”

“Bom pa kdaj, posebno če spet zapade ... To pa se bo prav gotovo prej ali slej zgodilo, morda že jutri, kaj se ve.”

“Pa drugače? Še vedno si sam, kakor vidim. Mar ni tukaj v Podhrastu nobene, ki bi ti znala zavrteti glavo? Mar misliš ostati star in ves rjast samec, ki bo živetaril in dremal pod kakšno razdrapano odejo in si enkrat

ali v najboljšem slučaju dvakrat na teden skuhal lonec zelja ali fižola in ga pogreval iz dneva v dan?"

"No no, na to ne mislim ..."

"Se mi zdi, da ne in na kaj drugega najbrž tudi ne, vsaj videti je tako!"

"Saj sem mislil ..."

"O, mar res? Na katero pa?"

"Oh no, le kaj bi pripovedoval, ko pa ni in ne bo nič ..."

Pa je bila vanka tako zgovorna in radovedna, da ji je končno le zaupal, na katero je in še vedno misli. Toda ona mu ni odgovorila na njegovo pismo ...

"Pa je sploh imela to priložnost?"

"Ja, saj no, ne vem, morda ali pa tudi ne ..."

"Zameri ali pa ne, kar odkrito ti povem, da si navadna mevža. Kaj pa bi te stalo, če bi ji kar naravnost povedal, kaj čutiš do nje. Na jasno vprašanje se dobi tudi jasen odgovor."

"Eh, nerodno je ..."

"Mar ni nerodno tudi to, da si sam in si skuhaš kosilo le občasno, namesto da bi te že čakalo, ko bi se vrnil iz službe?"

"Saj – toda je že, kakor je ..."

(Švica) Mladoporočnica Irena Matjašec in Janez Tratnjek

"Seveda je in tudi bo, če se ne boš odločil za spremembo. Veš, samo se ne bo nič spremenilo, ti se boš moral!"

"Ja, toda vsaka ..."

"Saj se boš odločil le za eno in kolikor sem te prej skušala razumeti, si se že, le da ona za to najbrž nič ne ve."

"Pisal sem ji ...!"

"Ha, veš, Vinko, pisana beseda nikoli ne more nadomestiti pogovora in zato ti svetujem ..."

"Nič mi ni treba svetovati, saj bom še enkrat poskusil in potem kakor že bo ...!"

"Če se ti zdi, da je taka, da bi bila primerna zate in je tudi drugače v redu, poštena in pridna, potem ne vem, kaj te še moti? Morda to, da ne veš, kaj in kako misli ona? Toda tega ne boš izvedel, če se ne boš z njo pogovoril."

"Vse je res, kar si rekla ... Toda še nekaj je, na kar od začetka nisem niti pomislil, zdaj pa čedalje pogosteje. Namreč, precej mlajša je od mene in zato ..."

"Saj je že kar običajno, da je žena mlajša od moža, čeprav to ni nikakršno pravilo. Če jo imaš rad in zdi se mi, da je tako, potem res ne vem, zakaj odlašaš. Prav gotovo nisi premlad za ženitev!"

"Saj bom še premislil."

"Ho ho, če boš preveč premišljeval, se pa zna zgoditi, da bo kakšen drugi manj mislil, toda ukrepal in potem se boš praskal po glavi. Premisli raje, kaj sem ti rekla in ne odlašaj preveč, če ti je kaj zanjo!"

V. POROKA

Še par dni je Vinko premišljeval, potem pa se je odločil. Pa ne še za to, da se z njo pogovori, temveč da ji napiše še eno pismo.

Že kar navadil se je na to, da je pohitel mimo njene hiše, posebno če je vedel, da je tisti teden doma. Toda zdaj je vedel, da ta teden dela dopoldne, zato je pismo položil na njeno okno, tako kakor drugo pošto, če je slučajno kaj prišlo na njen naslov.

"Prvič mi ni odgovorila in prav lahko se zgodi, da mi tudi sedaj ne bo. Pa vsaj vedel bom, pri čem sem in potem ..."

Se nadaljuje

Lučka nese jedi k blagoslovu

Ilustrirala Silva Karim

Pomagaj Lučki!

Lučka razmišlja, kaj vse bo naložila v jerbas, ki ga bo odnesla v cerkev k blagoslovu.

- S črto poveži jerbas in tiste predmete, ki jih na veliko soboto odnesemo k blagoslovu.
- Poimenuj predmete na sličicah! Vstavi manjkajoče črke!

1 P □ □ □ □ 2 M □ □ □ 3 □ □ □ 4 P □ □ □ C □

5 Č □ □ □ L □ □ □ 6 Ž □ □ □ J □ 7 K □ □ □

8 Z □ □ □ Č □ □ □ 9 R □ □ □ 10 R □ Ž □ 11 H □ □ □

- Žena, zdaj pa mi je tega dovolj. Vedno, kadar kaj povem, imaš ti pripombo. In to se dogaja že dvajset let ...
- Motiš se. Enaindvajset, dragi, enaindvajset.

- Zakaj si pa tako žalosten?
- Izgubil sem vse prijatelje.
- Ali so vsi pomrli?
- Ne. Vsi so obogатели ...

- Oprostite, mi lahko poveste, kdo je najstarejši v vaši vasi? Rad bi naredil kratko reportažo.
- Žal ste prišli prepozno, prejšnji teden je umrl ...

- Gregec, zakaj bonbonov ne deliš z bratcem? Poglej, če piščanček najde črva, si ga vsi razdelijo.
- Saj sem našel črva tudi jaz, pa sem mu dal celega, zdaj naj pa bonbone deliva?

Škot povabi Gorenjca na kavo. Zavre vodo, jo nalije v skodelici, vzame zrno kave, ga naveže na vrvico in ga Gorenjcu hitro namoči, nato še sebi in potem popijeta kavo.

Čez leto povabi Gorenjec Škota. Prav tako zavre vodo, natoči v skodelici, vzame zrno ga tudi on priveže na nitko in gre z njo Škotu okoli skodelice ter sebi prav tako okoli skodelice.

Škot ga začudeno vpraša:

- Zakaj pa greš s kavo okoli skodelice?
- Veš, tista pri tebi lani je bila premočna!

Žejen turist vstopi v gorenjsko hišo.

- Dober dan, pozdravi gospodarja, ali bi lahko prosim dobil kozarec mrzle vode?

- Seveda lahko, vendar imajo pri sosedu bolj mrzlo, kot je naša.

Sin se ves ponosen vrne domov in pove očetu, kako je prihranil denar, ko je tekel za avtobusom. Pa se oglasi stari oče in pravi:

- Ti butelj, zakaj nisi raje tekel za taksijem!?

Stari oče Gorenjec so na smrtni postelji. Ob njem je zbrana vsa družina. Nenadoma stari oča vprašajo:

- Žena ... a si pr men?
- Ja, pr teb sm!
- Utroc moji, a ste pr men?
- Ja, pr teb smo.
- Vnuki, a ste pr men?
- Ja, pr teb smo.
- A ste res vsi pr men?
- Ja, vsi smo!
- ZAKAJ PA POL LUČ U KUHNJI GORI!?

- Nočem skopuha. Na, prstan ti dam nazaj!
- Kje pa je škatlica?

Metkina mama gre v trgovino, pred tem pa naroči Metki, naj pogleda, koliko zobne paste še imajo. Nekaj časa je iz kopalnice vse tiho, končno pa se Metka le oglasi:

- Še natanko pol metra, mama!
- Ti, ali veš, kateri šport je najnevarnejši?
- Vem, šah.
- In katera je najhujša poškodba pri njem?
- Izpah čeljusti zaradi zehanja.

Dobra ideja, takile travniki

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 40 DEM. Vsaka beseda od 50 dalje stane 1 DEM. Trikratna objava oglasa stane 100 DEM, letoletna 300 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu, plačate jih lahko pri vašem duhovniku ali na uredništvu.

07011

• Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovensčini ali nemščini.

01014A

• Na zelo lepem kraju v Račah pri Mariboru prodam staro hišo. En del je zgrajen na novo, do plošče. Hiša stoji ob Krajinskem parku Rački ribniki. Pred hišo teče potok, elektrika in vodovod sta na parceli, ki je velika 5.200 m². Informacije v Nemčiji dobite po tel: 07181/25031

01013

• NAPRODAJ je hiša z garažo, veliko teraso, savno, centralnim ogrevanjem, telefonom, vrtom, opremljena, oddaljena 15 minut iz Celja po avtocesti. MALE BRASLOVČE. INFORMACIJE. Jelen Mia, Igor, CELJE: 00-386-3-5453440, MALE BRASLOVČE. 00-386-3-5709246, mobilni telefon: 00-386-41-745583.

02013A

• Slovenka, stara 50 let, mladostna, vesela, polna življenja, z dobrim značajem in vsestransko razgledana si želi v novem tisočletju zaživeti s sebi primernim rojakom. Prosim za sliko, ki jo gotovo vrnem. Šifra "Stuttgart".

03013B

• Župnijska uprava daje v najem župnišče v Pliskovici na Krasu. Župnišče ima lepo lego, je blizu cerkve in ima tudi lep vrt. Vas Pliskovica ima okrog 250 prebivalcev in je okrog 10 km oddaljena od Sežane. Župnišče je potrebno popravila, zato ga cerkvena uprava daje v najem za daljšo dobo po dogovoru. Župnijska uprava bi rada dobila dobrega in gospodarnega najemnika za župnišče. Potrebne informacije dobite: Župnijski urad Tomaj 68, 6221 Dutovlje, tel. 05/7641342.

01014B

• Prodaj bivalni vikend v bližini Grobelnega pri Celju. Stanovanjske površine je 50 m², s centralnim ogrevanjem, garaža s kurilnico je poseben objekt. Zemljišče meri 1300 m². Inf. po tel. 035418-217 ali 041 618-590

01014C

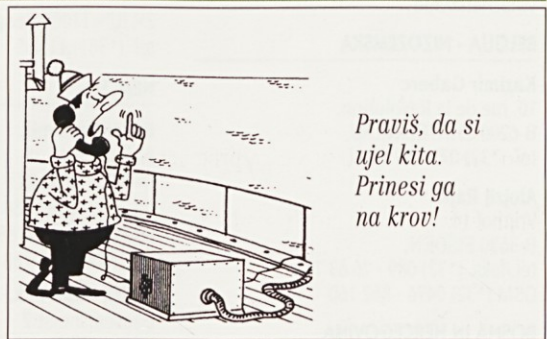
• Prodaj vseljivo stanovanjsko hišo v centru Majšperka št. 48, na zemljišču 1000 m² (15 km od Ptuj). Začetna pogajalska cena je 76.000 DEM. Informacije dobite po tel. 035754833 ali 027773221.

01014D

• Prodaj hišo v Bistrici ob Sotli na parceli 3000 m², od tega 1650 m² azidljivje površine. Stanovanjska površina z garažo je 135,5 m². Ocenjena vrednost brez opreme je 161.000 DEM. Cena po dogovoru. Informacije dobite po tel. 08546/1016 od 19. do 22. ure, Marija Bernert, Am Büchlberg 39, 94565 Rathsmannsdorf, Nemčija.

Daj, da bo učiteljica jutri zbolela, da ne bomo pisali naloge iz matematike!

Praviš, da si ujel kita. Prinesi ga na krov!

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Ljubo Bekš, Ljubljana • Uredništvo: Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • Uprava: Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: ljubo.bek@siol.net, E-naslov: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA (v valuti zadevne države): Slovenija 3.000 SIT • Avstrija 240 ATS • Anglija 13 GBP • Belgija 720 BEF • Francija 120 FRF • Italija 34.000 ITL • Nizozemska 40 NLG • Nemčija 35 DEM • Švica 29 CHF • Švedska 150 SEK • Avstralija 32 AUD • Kanada 33 CAD • ZDA 25 USD • Evropa 18 EUR • Hrvaška 110 HRK

V ceno izvoda je vračunan 8 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali pa na upravi. Tolarski žiro račun: 50101 - 601 - 271482, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč • devizni račun: Nova Ljubljanska banka, d.d., 50100-620-133 05 140-7100-1189115.

Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Oblikovanje in grafična priprava: TRAJANUS, d.o.o., Kranj • Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSkih IZSELJENSKIH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikaneč

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

mag. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Kirchweg 6, A-6841 Mäder, Vorarlberg
tel. (*43) 05 52 36 21 66
Faks. (*43) 05 52 36 21 666
GSM (*43) 06 64 52 60 667

SPITTAL:

A-9800 SPITTAL / Drau,
Marienkapelle
Villacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Vrijthof 14,
B-3630 EISDEN,
tel./faks. (*32) 089 - 76 63 74
GSM (*32) 0476 - 862 160

BOSNA IN HERCEGOVINA

p. dr. Marijan Šef

Hercegovačka 1B
71000 Sarajevo
tel. (*387) 71 657 548
tel./faks (*387) 71 650 795

FRANCIJA

Silvo Česnik, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHATILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 3 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

mag. David Taljat

54, avenue du Ray bât 16 C
F-06100 NICE
tel. (*33) 6 13 24 21 08
tel. in faks (*33) 4 93 98 39 10

HRVAŠKA

HR - 10000 Zagreb. Slovenska skupnost je oskrbovana iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

msgr. dr. Maksimilijan Jezernik
Via Appia Nuova 884, I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

Slovenska skupnost je oskrbovana iz Nice v Franciji (mag. David Taljat).

JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZR JU - 11000 Beograd,
tel. (*381) 11 435 - 712

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik

Bausemshorst 2
45329 ESSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13
tel./faks (*49) 0201 364 18 04

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0201 364 15 13,

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. (*49) 069 - 63 65 48
faks (*49) 069 - 63 307 632

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00
faks (*49) 06 21 - 71 52 106

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

Janez Šket

Staffenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 71 - 34 776 35

Pavel Uršič

Am Lehenweg 18,
D-70180 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 64 91 200

Oskrbovano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Joško Bucic

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec
tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
fax: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVIČA

p. Robert Podgoršek

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11

Velikonočni blagoslov jedil na slovenskih misijah

Mannheim

Mainz

Frankfurt

Eisden

Göteborg

ISSN 1408-9726

9 771408 972008